

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 06/2005

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 15.03.2006. године

НАСТАВЉЕНО 15.03.2006. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 9,30 ЧАСОВА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу.

Констатује се да су на главни претрес приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Богдан Станковић,**
- **Пуномоћници оштећених: адв. Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **Опт. Медић Слободан, његов бранилац адв. Перковић Мирослав,**
- **Опт. Петрашевић ПЕРО, његов бранилац адв. Левајац Зоран,**
- **Опт. Медић Александар са браниоцем адв. Фајфрић Жељком,**
- **Опт. Вуков Александар и његов бранилац адв. Левајац Зоран,**
- **Опт. Медић Бранислав.**

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Бранилац Перковић ће га мењати уз његову сагласност, колегу Јеврића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За адвоката Јеврић Зорана, јавља се адвокат Перковић Мирослав, који ће оптуженог Медић Бранислава,

Да ли је то у реду Медићу?

бранили на данашњем главном претресу.

Е сад ћемо да видимо од сведока, дал нам је ту за данас смо рекли, јел су ту сведоци, хоћете их прозвати молим Вас, само да упишемо ко је ту?

- **Сведок Милеуснић Ђуро, Опачић Ђуро и Дмитровић Петар.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, Милеуснић Ђуро, Ви сте дошли, Опачић Ђуро, то сте Ви и Дмитровић Петар то сте Ви, данас треба да Вас саслушамо у својству сведока, па ћемо ићи редом, прво нека нам остане Милеуснић Ђуро, А ви ћете сачекати па ћемо после тога вас прозвати. Изволите?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председнице већа, ми смо добили ове извештаје које сте Ви тражили од ових војнобезбедносних агенција. Ја сам то мало пажљивије прочитао, јуче смо тек добили, али видим да је ту очигледно једна омашка и, јер је контрадикторан један став, то је под тачком два, где у том извештају стоји иако они сами кажу да немају изворе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте да?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да немају документацију, али стоји прво да је јединица Шкорпиони основана тамо, да је под командом тог Вуковарског корпуса и онда потом каже, ВБА располаже сазнањима да је јединица МУП-а Републике Србије Шкорпиони у садејству са Четвртом бригадом Војске Републике Српске, па претпостављам да је то грешка али би то онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта мислите колега да оставимо то за крај?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Може, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад саслушамо, па онда кад будемо, шта ћемо радити следеће?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Дал би, треба,о исправит можете одмах ово да тражимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаквих проблема, можда није у овом моменту,

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да прво саслушамо, па ћемо после све те врсте разних предлога, примедби и то, нема проблема.

За време саслушања сведока Милеуснић Ђуре, сведоци Опачић Ђуро и Дмитровић Петар су удаљени из суднице.

Милеуснић Ђуро сте Ви, јел тако?

Сведок МИЛЕУСНИЋ ЂУРО

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, још једанпут?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћемо прво узети Ваше неке личне податке, име оца?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми кад сте рођени?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: 12.02.1974.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Оточац, Република Хрватска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оточац, Република Хрватска, са пребивалиштем на адреси?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нови Сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нови Сад, која Вам је адреса?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Александра Невског 36.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Александра Невског 36, шта радите, јесте ли запослени?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Запослен, шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ауто-механичар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ауто-механичар.

Упозорен, поучен, положио заклетву па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се данас саслушавате пред овим судом у својству сведока у вези догађаја за који судимо, као сведок имате обавезу да говорите истину, јер је лажно сведочење кривично дело, имате обавезу да нам испричате све што знате о догађају, што Ви знате и да одговарате на питања суда и осталих учесника у поступку, сем оних питања која би Вас или Вашег блиског сродника изложило тешкој срамоти, кривичном гоњењу или великој материјалној штети, јесте ли разумели Ваше обавезе?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође имате обавезу да положите заклетву, текст заклетве налази се испред Вас па ћу Вас ја замолити да је прочитате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Ако хоћете да се раскомотите, то да скинете, можете, јер то неће тако претпостављам кратко бити. Ви познајете овде оптужене, претпостављам?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте с њима у сродству, некој завади или било шта?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан, није у завади.

Сад ћете нам рећи овако: све што знате од момента када се Ви прикључујете овој јединици, шта сте радили, како сте дошли, које сте послове обављали, јесте ишли на терен, а ми ћемо Вам успут постављати питања. Ви сте дали исказ код истражног судије?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате се тога, јел остајете при томе?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

У свему при исказу који је дао пред истражним судијом, с тим што објашњава.

То је први пут кад сте дали исказ, то је било пред истражним судијом, јел тако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте давали пред органима безбедности?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро. Сад нам реците ово што смо, изволите причајте нам.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам дошо у ту јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате само гласније, то сам Вам прво хтела рећи јер се не чује тамо иза, значи мало се приближите и гласније да сви чујемо, овако као што мене чују?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам дошо у јединицу '93. на '94. годину, јединица се налазила, база у Ђелетовцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле сте дошли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Из Лике. Ту сам живео у једном месту близу те јединице, то се звало место Илача. Ту сам живео у Илачи, та јединица постојала, ја сам дошо у ту јединицу, ту пошто је била Нафтна индустрија, тражио сам посао да се запослим за обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали да траже посао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па морао сам да се јавим у неку јединицу, пошто сам војни обвезник, значи јединица је ту постојала и ту сам се јавио у јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте баш изабрали ту да се јавите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ту ми је било најближе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само по том принципу.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: По том.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог нисте познавали, нико Вас није позвао да дођете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, једноставно сте дошли потпуно непознато?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме сте се обратили кад сте дошли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту кад сам дошао обратио сам се тамо у нафтну индустрију, они су ме послали, значи, морам да се јавим тамо била постојала команда, ту сам се јавио у ту команду, код господина, он је сад покојни Мацура Марко, код њега сам се јавио, човек ме примио, ту сам радио у тој јединици, запослио сам се и ту сам остао у тој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте ту радили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам ту био возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте возили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Возило комби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време? СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То све време возио сам тога господина, он је иначе радио набавке за ту касарну, ја сам га ту возио, од осам до три сам радио, четири дана и четири дана сам био слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте се возили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па возио сам значи, ишо сам са тим возилом преко, вамо у Шид, набављао за касарну, то значи храна и то шта је требало да се набави са тим возилом, човек који је имао обавезе, Нови Сад и тако ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је то што се тиче у Ђелетовцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, причајте даље, кад сте дошли ту одмах, значи код тог господина, јесте ли потписали неки уговор приликом заснивања радног односа, јесте ли дали радну књижицу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту сам потписао, то је неки био уговор између нас и тамо те нафтне индустрије, сад не знам који уговор ја то сам потписивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уговор о раду, знате кад се заснива радни однос?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да о раду, јесте да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте потписали то?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, то сам потписивао, ту сам имао, добијао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли дали радну књижицу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, имам радну књижицу и дан данас, која ми је валидна која ми ено кући стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јел Вам уписано то што сте радили, време које сте?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте, имам уписан тај радни стаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колика Вам је плата била?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не могу то да се сетим, то је било већ јако давно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па отприлике?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Тад су биле плате, не знам, тад је био тај крајишки динар, не знам колко тачно је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А како сте Ви добијали у Ђелетовцима плату, јесте ли добијали у маркама или?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У тај крајишки динар, тад у томе смо добијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте у маркама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у маркама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И све време у тим крајишким динарима добијате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У крајишким динарима, добијао сам од господина тога што сам га ја возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате од прилике колка Вам је била плата?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам тачно сад да Вам кажем нешто, мислим око...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како не знате, ево ја знам да сам имала две марке '92.године, како се Ви не сећате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па добро, узмимо да сам имао пет марака, не знам тачно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Ђелетовцима сте имали пет марака?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, не знам стварно колко сам имао око те плате, не знам колко сам примао пара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко сте имали не сећате се?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како се не сећате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не сећам се, много је времена прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али то је нешто што онако, поготову за тај период ратни, то је баш карактеристично, сви се сећамо тог периода?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, има неко ко се не сећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви покушајте пошто сте сведок, имате обавезу да покушате да се сетите, знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не могу да се сетим, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и радите ту, развозите значи храну и све што је било потребно и јел упознајете неког, када упознајете неког од овде окривљених или уопште од људи који ту раде или?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Упознао сам команданта Медић Слободана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте њега упознали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па њега сам упознао одмах након неког времена, значи казали су ми да је командант, нисам лично ишо код њега, али сам био упознат, казали су то је командант и Медић Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, кога још упознајете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па било је ту доста људи, значи, ту је било доста људи запослених који су радили та обезбеђења, значи доста имена је било ту су људи радили, значи ту сам се тако упознавао, иначе одем ујутру по господина тога што сам га возио, одем по њега у осам сати, јер радим до три сата, нисам имао толку обавезу да се са људима ту сусрећем нон стоп и тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после три идете кући?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Идем кући, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неку униформу, јесте ли добили кад сте почели да радите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам добио сам униформу, имао сам шарену униформу и имао сам црну униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то биле нове униформе?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, нову сам униформу добио и једну и другу кад сам се запослио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте добили неко оружје?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И оружје сам исто задужио, аутоматску пушку калашњиков.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то дао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па од тог господина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто овај Мацура?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли нешто на глави имали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, имао сам беретку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па биле су црвене беретке ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, Ви сте дошли '93.године, јел тако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: '93. на '94.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се тада звала та јединица где сте почели да радите, јел имала неки свој назив?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па већ је јединица постојала тада, тад се већ била Шкорпиони звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звала се Шкорпиони?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте имали неку ознаку Шкорпиона на униформи или на капи или?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, имао сам на капи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на униформи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па, на раменима то се носило са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта су Вам рекли, да је Слободан Медић командант Шкорпиона?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте се упознали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао он још некога као заменика команданта или неког, да ли знате Ви нешто о томе?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам, не знам, нико ми се није претставио да је заменик његов и нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Вама давао одређене наредбе, шта треба да радите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Господин тај што сам га ја возио, он је ишо лично код команданта свако јутро кад се дође ту у команду где треба да иде, и одатле кад заврши ја га онда назад, узмем да га возим даље, значи преко њега сам имао све одређене те радње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наредбе?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Наредбе, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је још неко наређивао сем њега?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали у том наредбодавном смислу, неки контакт са још неким сем њега?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте имали контакт са Слободаном Медићем?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, виђао сам команданта, значи ту је била касарна, ту сам виђао команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам се он некада обраћао у смислу издавања неких наредби, не добар дан, добар дан, него да ли Вам је наређивао треба то да урадиш, иди тамо, вамо, дал Вас је позивао да Вам нешто изда, неку наредбу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Јесте Ви ишли на неки терен?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ишли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ишо сам у лето '95.године у Сарајево, то Трново место, Трново,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је једини терен који сте ишли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове претходне терене где је јединица ишла?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да идете Ви то за Сарајево?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ту у јединици постојала је смотра да се иде на терен, имао сам обавезу пошто сам ту возач био у јединици да идем на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то саопштио, гласније?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Господин, тај господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније говорите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Господин што сам га возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам је рекао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да се иде на терен, да се мора доћи сутра да се узме униформа, све ратна опрема, да се иде на терен, ништа нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам нешто детаљније рекао, где се иде?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви знали где идете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, знао сам где идем кад сам дошао ту, значи добио сам униформу, претпоставио сам да се иде на терен, значи ту су били неки аутобуси, пар аутобуса и ту сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је саопштио да се иде за Сарајево?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи тај господин, он ми је рекао да се иде негде на један терен, а нисам знао на Сарајево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте сазнали, од кога сте сазнали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Кад сам дошао тамо у то Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажем, кад сте дошли ко Вам је рекао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ништа, питао сам које је то ту место вамо, тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко, ти људи који су ту стајали, јел то?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да, ту је била команда једна који су ми ту рекли то је то место код Сарајева, Трново се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Вам одмах рекли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да тамо идете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вам рекли колко ћете остати?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су Вам рекли зашто идете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви питали, шта је циљ Вашег одласка?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам ништа питао, ништа нисам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Ваша била обавеза приликом одласка на терен, шта сте Ви требали да радите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Моја обавеза је кад сам отишо тамо на терен исто сам био возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте возили тамо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Возио сам неки стари камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то био Ваш камион из ваше јединице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, ја сам тај камион кад сам дошао ту на Пале ту где сам дошо са тим аутобусом, тај сам камион ту добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко Вам је дао тај?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, од полиције Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од полиције?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога сте срели, јел Вама лично дато или преко некога?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, значи ја сам дошао ту, возила су била унутра је била храна натоварена ја сам тај камион ту добио, значи један човек, не знам тамо полицајац који је ту био, значи тај сам возило задужио, возачи који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте мало, око тог поступка, како тако једноставно, сад дође неко, да му камион и ћао, фино ми испричајте, дођете Ви из Трнова сте значи отишли докле, на Пале сте нешто споменули?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, кад сам кренуо из базе Ђелетоваца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је Вас кренуло?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам, било је пар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви ишли до тамо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја кад сам кренуо из базе Ђелетоваца ишао сам са аутобусом до Пала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колко је ишло аутобуса?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Пар комада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је то пар?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, можда, три, два, три, четири аутобуса, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате колко је ишло аутобуса?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем аутобуса, јел још нешто ишло?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само аутобуси?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја нисам виђо, не знам, ја сам ишо у аутобус лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ишли аутобусом и нисте видели да нешто друго иде?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камиони и нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и докле дођете Ви тако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Дошо сам на Пале, из базе кад сам кренуо из Ђелетовца стигао сам на Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад сте дошли на Пале?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте да, ту сам добио то возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма пре, како сте га добили то мене интересује, поступак?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Сад ћу да Вам кажем, сад ћу да Вам кажем, дошо сам ту на Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изађете из аутобуса?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где одете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ишо сам, ту сам био значи постројен, дошо је неки човек, официр, не знам неки полицајац тамо из Босне, значи који је рекао возачи на једну страну, с војском не можете, ја сам дошо ту на једну страну, тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колко је било Вас возача, полако немојте толко брзо, што толко причате брзо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Била су три возача, три, пет нас је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет вас је било возача који сте кренули из Ђелетоваца?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се дешава са Вама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, значи овде су возила која стоје, камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вам каже?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, ја сам дошао ту, Ви значи заузимате то једно возило, ја сам узео то једно возило, ови су возачи од аутобуса остали ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали возачи који су били, сем Вас, јесу ли и они били задужени са неким возилом?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја кад сам дошао ту, значи ови возачи што су довели аутобусе они нису задуживали камионе, они су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ми је јасно, али ви из ваше јединице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам дошао, ту сам задужио ја лично сам, један камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем Вас, не односи се на возаче аутобуса, да ли је било људи из Ђелетоваца који су такође били возачи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, то сам Вас питала мало пре?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Са мном је доле био на, у Сарајеву, на Трнову, један је био возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, горе, сад смо на Палама, поред Вас јел још има неко?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Није нико био поред мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само возачи аутобуса и Ви?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Аутобуса, и ја сам ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте један једини возач били који је кренуо из Ђелетоваца?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви задужите онда дан тај, који камион?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па неки стари је био камион, неки дајц, неки тако мали, неки стари је био камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви задужите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви задужите, јел потпишете неки реверс, ил нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, то је било војно возило, и било је ратно стање, ту се није се ништа потписивало, никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао цираду, шта је имао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, имао је цираду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву браон, зелену?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Било је војно возило али је полицајац, тај господин, он је био у униформи полицајској...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био с неким чином или је био обичан полицајац?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Шта кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај полицајац имао неки чин, јел био неки официр, или је био обичан полицајац?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па гледајте, на, на, за време тога, ја нисам никакве чинове видео на никоме, нити се неко претстављао мени да је неки чин, да има не знам кога, да је тај и тај, то нисам ништа видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он Вам каже, ево задужујете се са тим и тим камионом?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви шта радите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И ја сам ишо у колони са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, нисмо још дошли до колоне, још увек смо на Палама, како узмете камион, објасните ми, јел добијете саобраћајну, јел нешто добијете за камион?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Госпођо у ратним условима се не добија саобраћајна, нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел ишта добијате, па значи могла сам ја отић, узети камион, било ко, како сте добили, морате на основу нечега добити?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам, то не знам. Значи нисам ништа добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте добили, он реко узмите камион, Ви узели, сели у њега?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте наравно, са његовим тим ...људима који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел неко из команде био од ваших људи, из ваше команде са Вама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, нисам никог виђао, значи ту смо дошли и ту сам био из аутобуса истоварен и ту сам задужио ту, узео возило и кренуо према доле, ту је било још тих камиона који су ти људи исто возили, значи нисам знао пут где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који ти људи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ти људи од полиције тамо из Босне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су возили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, који су возили те друге камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви знали где идете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ишо сам за тим људима, ништа нисам знао, кад сам тек тамо дошо онда сам знао где сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је Ваша јединица, дал знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Наша јединица, нисам ишо с нашом јединицом према доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте уопште ишли с Вашом јединицом?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, ја сам возио храну према доле, значи нисам ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, у том камиону који сте Ви сада преузели тако без икакве документације, реверса било чега, шта је у њему било?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Храна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Храна?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква храна?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Храна за јединицу, биле су конзерве и то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле храна ту, дал знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, ту је све било чекато, значи то је камион ту је постојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви ништа не питате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, нисам ни смео да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте смели да питате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта возите, могли сте возити бог зна шта, људе а да не знате, а да, јесте ли Ви знали шта возите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали шта возите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам ништа, па метнуо сам унутра моје оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је могуће да ништа не питате никог, то је немогуће, дођете, седнете, возите, идете, ништа не питате, ни од ког не добијете никакву наредбу, Ви радите шта Вам падне на памет?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам питао, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како не питате, побогу, где возите, шта је ово унутра, шта је у камиону?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У тим ратним условима не могу ништа да питам никога, нити сам смео да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како се нисте бојали, бог зна шта је могло бит у камиону?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам дал је решење неког, ако седнем у то возило да ме неко убије од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па неће Вас убит само зато што питате, шта возим и где идем, не би Вас ваљда убили због тога?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, нисам знао тек кад сам стигао онда сам знао где идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Тек кад сам стигао доле, и питао сам где сам, онда су ми рекли где сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, ти, Ви седнете у тај камион а ти други возачи ти људи из полиције, седну опет исто тако у камион, у колко камиона?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Тад је било пет, шест камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то доба дана, ноћи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је била ноћ, то је била ноћ и то се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А видите ли Ви где су ови Ваши из јединице, ти који су кренули?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, ништа, значи ја сам ишо са возилом, како су људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли знате уопште где су они отишли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате појма?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кренете Ви за камионима?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куда?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Према доле, према тих неких брда, према доле према Сарајеву према том месту Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то званични пут или неки дивљи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је јако неки лош пут, дивљи, преко брда неких, јако страшно лош пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колко путујете Ви тако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јако сам дуго путовао, јако сам дуго путовао и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је то јако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Била је ноћ, не знам, можда пар сати неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сами у камиону?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту сам сам у камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате неку комуникацију, неку радио везу, нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа између камиона нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само идете иза камиона?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких борбених дејстава за то време, јел чујете неке пуцаву?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: За то време, једно време сам стајао пред тим Трновом, ту се нисмо могли да се покрећемо неко одређено можда пола сата, четрдесет минута, пошто је ту било ратиште, то ратно дејство било се водило близо, ту смо једном стајали тако на брду горе једном не знам колико једно пола сата, четрдесет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и напослетку Ви стигнете са тим камионима, где?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Доле се спустимоу Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и где су сад ти камиони, и даље исред Вас?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту, да у Трнову, ту јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они се паркирају, Ви за њима?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Они се паркирају тек кад сам дошо ту, ја сам онда камион отворио онда сам знао шта је унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ту кад сте дошли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У, код те команде главне у Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трнову?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је сад ту камиона, колко се ту налази?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Гледајте, ту је било доста камиона зато што су, сви су се камиони се склањали овамо, тамо, стављали су се мало у заклон, пошто је ту било ратно дејство да већином се деси, да не знам, да погоде камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па су се ту окупљали. Само мало спорије говорите, великом брзином говорите, неће моћи транскрипт да скину?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ту су се окупљали, ту је била команда главна, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и сви су се ту паркирали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, само да Вам кажем, значи ја кад сам дошо ту ја сам истоварио моје возило а остали камиони су сви стали негде са стране овамо, тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније, мало јасније и мало спорије?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Кад сам стигао ту и ту сам се паркирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И дошао сам ту да истоварим, значи казали су ми да овде, да отворим камион да се храна треба да се истовари из тог камиона, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Трнову у команди?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Код те команде, јесте, ја сам ту истоварио храну и са тим сам се возилом ту и задржао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте истоварили храну?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ручно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко је тога било ?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И помогло, још су ми ту помагали тројица људи одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко је те хране било?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па било је пола камиона, то су биле све конзерве у кутије, била је, месни нарезак и не знам што још, паштета и тако неке конзерве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте оставили ту храну?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У тој команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имала нека просторија?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па јесте, просторија, нека команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте уносили, излазили и поново уносили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, ту одмах значи један део иза те, пошто је ту главни неки пут иза те, тај објекат је био поред главног пута и ту у дворишту ту је било та.....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кад сте Ви истоварили ко је сад с Вама, видите ли икако ваше људе, из јединице ваше?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Шта кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икако ту видели људе из ваше јединице ил Ви сте и даље сами?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, ту нисам никога виђао из наше јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад сте истоварили, шта сте радили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам се задржао у тој команди ту сам остао цело време, у тој команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте остали у команди, нисте нигде ишли даље?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, возио сам камион ту код њих по наредби, шта су они наређивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, а како је сад знао Ваш командант где сте Ви, јесте се икад јавили њему?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па командант вероватно је знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно. И Ви сте смели тако без знања Вашег команданта да останете где сте хтели, а што сте ту остали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Зато што сам дошао под ту команду ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко Вам је рекао да останете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То су ми они казали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко они?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Официр тај из полиције што је ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Вас је примио кад сте дошли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Који ме је ту примио, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, то је официр један из Републике Српске тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је један господин из Републике Српске, официр, не знам који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли виђали Ви тог господина, после?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном тад и никад више?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Само на то време, цело време које сам ту био око месец дана, ту где сам се задржао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту где сам се задржао у тој команди колко сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном сте га видели?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, не, не виђао сам га ту често, у тих месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то кажем?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту сам га виђао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли још неког виђали од официра ту?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не. Значи тај официр, била је та полиција, било је много те војске, ту је била ту главна та команда од полиције ту војне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте спавали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У камиону, ту сам спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је давао наређења?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту из те команде, су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Тај официр долази је, доле су имали неки курири који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате ко је био официр?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате име официра?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли ичије име?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ничије име не знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам људе виђао ту на кратко, нисам имао кад да се упознајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас да причате. Шта кажете, кратко сте их виђали, па месец дана Ви боравите и то по цео дан?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам питао за ничија имена, нити је ко можда мени знао име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, али Ви сте сада дошли као војник на терен?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате од неког добити наредбу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па велика је наредба и да се упознајете кад је мир а кад је ратно стање, велика је ту разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али ми управо говоримо о ратном стању?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, а ја ту нисам имао кад да се упознајем и да се представљам да сам ја сам тај ил неко мени да се упознаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није потребно да се упознате, али како нисте чули из разговора ко је, Вама наређује, како не знате ко, јел свако ко би Вам наредио нешто Ви би извршили, да кажу скочи, скочи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па гледајте, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу да Вас, не, говорите веома неразумљиво знате, и веома нелогично, а Ви сте сведок и имате обавезу да говорите истину?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Говорим истину наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па не можете тако да говорите, морате мало да се саберете, доста конфузно говорите. Неко је Вама морао дат неку наредбу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, наредбу сам добијао ту из те команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко Вам је дао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Официр један кога ја не познајем, стварно не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за месец дана не питасте за име човека?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли мислите да је то могуће, и за месец дана не питате где је Ваш командант?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Мог команданта сам видео у тих месец дана пар пута сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, јесте с њим општили, јесте ли рекли команданте ја сам овде распоређен јел то у реду, треба ли с Вама да идем?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам ту остао у тој јединици, значи где сам био распоређен ту сам и био, ко ме је распоредио ту не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте Ви ту у тој јединици кад то није Ваша јединица?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам ко ме је ту распоредио, то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да сте ту распоређени?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ту сам, знам да је то јединица, значи свака друга која.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је саопштио?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Која вози ту возило за ту јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Ко Вам је саопштио да ћете Ви ту остати?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи, ту сам остао до краја, није ми нико саопштио ни када сам дошао у ту јединицу ту у команду да ћу ту да будем селих месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли, истоварили конзерве и остали ту где сте били до краја?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без ичије наредбе, човече, Ви, ти, тај војник се распоређује на то и то место командно?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте, ту сам остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како се нисте бојали да ћете сносити санкције непослушности, нисте питали Вашег команданта, а он је Ваш командант с њим сте кренули?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам, нико ми није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бојали сте се горе да питате шта се налази у камиону, а овде се нисте бојали месец дана да се ником не јавите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи, ту сам био, мог команданта сам виђао пар пута ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел сте причали некад с њим?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вас пита одкуд Ви ту?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он Вас познавао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Вероватно је команднт то знао да има, наравно да ме познаје мој командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа Вас није питао за месец дана?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни једну реченицу нисте проговорили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је просто немогуће шта причате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Све је могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Верујте да није. То никако није могуће у војсци тако да функционише, да неко негде остане без икакве наредбе, па о с марса, да му нико ништа не каже, да га нико ниша не пита, то је немогуће верујте, ето, стварно. И шта Ви радите ту с тим камионом?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја са тим возилом ту развозим ту храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам каже, развези?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Одозго, дође курир с те, те где је тај главни центар ту база, дође курир и каже идете данас ту и ту возите храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ту, где Ви сте поред тог центра, спавате у камиону, и изађе човек и дође каже?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, изађе и каже да идем по хлеб да идем да возим воду и то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко тога, како Ви знате колко треба да?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи у томе возилу где сам ја ту био, ту само кад сам дошо у ту команду, ту сам добио једног човека, један полицајац који је био, он се звао Никола, не знам његово презиме, значи он се звао Никола, који је био са мном у камиону, који је знао ту тај терен и то, туда где сам возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он стално био с Вама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нон стоп је са мном био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он спавао исто у камиону?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је он спавао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Он је спавао ту у тој команди ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и сад кад тај курир дође и Вама шта каже?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, каже Ви упалите, Ви ћете упалит возило и идете да натоварите хлеб и вратите се да овде узмете Николу и идете да возите то на положај, значи где је према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате коју количину хлеба треба да узмете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па тамо они, дођем тамо и кажу ми они толико они натоваре хлеба, војска није имала неку количину, не знам, сандук хлеба овде не знам толико, онде, него се хлеб натовари тамо у неким џаковима и то иде, тако се носио хлеб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где одете по тај хлеб?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У, била је пекара једна у Трнову, једном сам ишао ту на, пекара је постојала једна у Трнову ту у томе месту, а једном сам ишао горе у Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали да требате отић на Пале?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Са тим човеком, исто сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко Вам је рекао претпостављам?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Са тим човеком, да исто, да, исто су нам казали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви одете пред пекару и тај хлеб Вас већ чека спакован?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да јесте, значи он у цаковима стоји ту, пекара је радила за војску та која је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко стави тај хлеб у камион?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја ставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко је то хлеба?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па буде, значи ако возим на пар тих места, где може да се дође са камионом, до одређеног места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то Вас нисам питала, само сам Вас питала колко је цакова са хлебом?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, пет, шест некад буде цакова тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и поред хлеба шта још возите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Буду неке мањерке, буде кувано јело неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам то даје?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Исто ту узимам све код тих где се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све из пекаре?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да ту код те пекаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они кувана јела су Вам давали, све?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту се код пекаре ре узме, ту је била нека кухиња војна, и то се све узима одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е, кад узмете сад то, где сад идете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Дођем до команде, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратите се поново?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Вратим се, да. Узмем тог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он не иде са Вама то у набавку?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, он иде са мном и возим туда, пошто он зна ту, и дођем до одређеног места и то истовари се ту из камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само на једно место истоварате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не. На два места, три места зависи где како, где се одакле дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то било где истоварате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па то је било од те пекаре, не знам, пар километара, четири, пет километара, можда тамо та дела где су били положаји и то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кругу тог четири, пет километара у односу на центар Трнова и ту, то где сте Ви смештени и где је пекара?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли, ко онда преузме то?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И возио сам за нашу то исто војску, тамо где је наша војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта подразумевате под «наша војска»?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па мислим где су били ти наша, та јединица, војска Шкорпиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ваша, Шкорпиони или подразумевате неку другу под ваша. Шкорпиони?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па Шкорпиони, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, а где је то сада?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па то је исто ту тако на неколко од тог Трнова јендо четири, пет километара, било је значи до одређеног једног места где се возило. Возио сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, само полако, кад дођете до тог места, значи зауставите камион'

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко преузме сад тај хлеб и те?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То се остави ту, онда сиђу по то из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, где се остави на сред улице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То се остави ту, доле, поред пута, и то се истави, пошто некад сиђу одозго они донесу стару мањерку и то значи замену и нове однесу горе, храну, знало се кад долази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви оставите и Ви одете, то оставите и одете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И свако јутро оставите и одете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да јесте, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко дође не знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли икада видели некога, неко живо биће које је дошло по то?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Гледајте, ја сам возио са тим возилом, значи слабо сам ту виђао људе, значи оставим ту храну и окренем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате где је та позиција где Ви оставите храну?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Како да ли знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је то место где Ви оставите храну?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па то су биле чуке од камена, ипак, остави се поред пута докле могу да дођем с возилом, значи док могу, док није опасност, и онда се ту остави то и они узму после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте увек долазили до истог места?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па зависи како кад, некад нисам дошао до истог места, некад је било пуцања и нисам дошао до истог места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А иначе, редовно?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Иначе сам долазио, иначе сам долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сваки пут иде тај полицајац са Вама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или само први пут је ишао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваки пут?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Увек сам имао њега у пратњи са мном ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад истоварите ту храну, кад то бива, кад истоварате, у које доба дана, ноћи, јутра?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па већином се ујутру однесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око колко?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Око осам сати, пола девет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и Ви сад то оставите поред пута и где онда идете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, и ништа тако све оставим, покупим те старе мањерке, те што су биле и враћамо се доле код те пекаре, истоварим те, то, ту, то за кухињу шта треба и вратим се у ту команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта радите сад?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, чекам даље наређење, шта код треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта онда треба?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи, ништа опет треба да идемо на Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел требало нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ако треба да идем да носим опет храну, кад треба да идем то ме обавесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али редовно, пошто сте месец дана ту, дал сте, шта сте радили цео дан?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Цео дан сам ту био поред камиона, значи ту сам био завучен за неко дрвеће и ту сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту седите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, добро, да ли сте још ишли негде у току дана, обично?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па гледајте, било је доста времена прошло, ишо сам значи, не знам у току дана где сам ишао, али ишао сам тим камионом, значи ако није проблем, и ако нису, ако није пуцњава, ако нешто није, да се може да се вози, онда сам ишо са тим камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли нешто сем хране Ви возили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оружје и то?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цео камион је служио само да одвозите храну?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то за те две позиције?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте за те позиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте некада долазили до места где су смештени остали припадници ваше јединице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: А, до, наше јединице до тог места где је био командант нисам могао да дођем камионом, ту је био неки пут узан, долазио сам ту где сам носио храну, ту сам оставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је кад идете на позицију, тамо где је терен, али тамо где су смештени, да ли Ви знате где је била смештена Ваша јединица Шкорпиони, где су били смештени?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте ту долазили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, нисам ишо тамо возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали где је командант смештен?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Командант је смештен био тамо у, незнам колко километара, можда пар, два, три километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то питам?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: А у томе делу нисам могао да пролазим са возилом никако, ту је био неки лош пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никад нисте ни отишли до команданта?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не,и ту кад сам довозио храну, и то да оставим хлеб и нешто, командант је ту чекао и пар пута, два, три пута сам га повезао до те команде ту доле у Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви га повезли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како је чекао, стајао и чекао, стајао поред пута и чекао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стајао сам поред пута и чекао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ајте молим Вас немојте причати, ајте саберите се, сам командант јединице стоји и чека поред пута?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, дај молим Вас, стварно је невероватно што причате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Све је невероватно али тако јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не може бити тако, јел знате да командант има неко обезбеђење?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја нисам виђао обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га виђали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нити се нико представља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви уопште знали ко је командант?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, знао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како нисте виђали обезбеђење, кад је он ишао са обезбеђењем?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам виђао обезбеђење, да ли је имао, увек око команданта су била војска, значи у бази, вамо, тамо била је увек војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ако је била око њега увек војска, како ће стајат на сред улице, побогу, сам без икога. У које доба је то било дана, ноћи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је било увек када сам ја довезао храну, значи било је око пола девет, девет, ту кад је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У девет сати?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде никог нема?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант сам стоји поред улице и чека?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта чека?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи ја сам ту дошо возилом, он зна да идем, с тим возилом да ћу донет ту храну и командант је сео са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он знао да ћете Ви наићи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па наравно, донесем храну до тог места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је знао баш у које време ћете наићи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам кад је командант изашао, можда је изашао пре два сата или је дошо баш у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је чекао и два сата да Ви дођете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, не знам. То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас упозорила на почетку да сте дужни да говорите истину?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Само истину говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је кривично дело давање лажног исказа и да је ту тужилац који може да покрене поступак против Вас у оваквим ситуацијама заиста, јел Ви то што говорите стварно је толико нешто неповезано да здрав разум не може то да прихвати, разумете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја Вам кажем да само истину говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можете, искрено ми рећи да је командант чекао два сата можда на сред пољане, где су ратна дејства, да Ви дођете да га покупите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам колко је командант чекао, ја сам рекао, казао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па неки чекају пет минута?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Можда је командант чекао ту два сата, не знам када је командант стигао, значи ја сам га повезао одатле, значи не знам кад је стигао командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте га повезли, јел Вас он пита, ја Вас мало пре питам, јесте ли били некад у контакту са командантом, Ви кажете нисте, мало пре сам Вас то питала, па значи били сте, ето повезли сте га?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Одатле кад сам га повезо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте нешто причали с њим?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Причао сам, с командантом сам причао о томе како све, ово, оно, шта има, реко нема ништа, доле сам то знате и то сам довезо га до те команде, командант је ту изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се Ви бојите неког, јел Вама, јел имате проблема са неким?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од окривљених или од неког другога, или нечега?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, имам толко мирну савест, да се немам зашто да се бојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, али баш онако причате необично. А реците ми то кад сте повезли команданта, колко траје тај пут, од тог места где сте га покупили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Пар километара, можда је било два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колко то траје?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Два, три километара, два ипо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко временски траје не мислим?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Вожња, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па шта траје можда седам минута, десет, пет, седам минута, десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па јел Вас пита командант где си ти, нема те овде где смо сви ми, откуд ти тамо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то Вас не пита?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вас не пита?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је веома необична војска, то никад нисам чула да има такве војске где свако ради шта хоће?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити Вам нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Вероватно је командант знао где сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа Вам ни не нареди?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, никоме није командант ништа није наређивао осим тога што су ми ти наређивали где сам био у тој команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте Ви знали да тог у команди треба да Ви слушате, кад он није из Ваше јединице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Вероватно је знао, значи ја сам ту морао да останем, нисам ја мого да кажем е идем одатле, не знам где, неко ме ту ставио значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али како нисте једног момента помислили где је Ваша јединица, где је Ваш командант, да му се јавите, то је основна обавеза и у војсци и у свим формацијама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, ту сам био у ту јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни помислили на команданта Вашег?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, нико ме није терао нити ми је ко викао да се јавим команданту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да Вам је викао, него Ви лично како нисте осетили потребу да се јавите Вашој јединици, нисте?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, значи осим тога што сам радио са тим возилом и развозио храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније не чујемо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Осим тога што сам радио са тим возилом, развозио храну само то сам имао обавезу према јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте један пут покупили команданта тако уз пут?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Два, два пута тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто тако поре пута стајао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И чекао да храна?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два пута?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли Ви знали да ће он ту бити?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Командант је знао када долазим ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте Ви знали да ће бити?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте се изненадили када сте видели командант стоји поред пута?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Командант, ту сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то мислите на Слободана Медића кад кажете командант?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите њега како стоји поред пута?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел се изненадите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Чисто ми је драго кад видим команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим јел Вам необично, шта?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Драго ми је кад видим команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам да Вам је драго а да ли Вам је изненађење кад видите да човек стоји поред пута у нешто, ујутру рано и чека нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам шта, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И оба пута је био сам?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел Вам каже нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај други пут?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Седне командант у возило, довезем га доле до ту до те главне команде до те базе и ту командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то знамо да га довезете, ал дал причате успут нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па нисам ништа причао, нешто одређено, о ничему нисам могао да причам, кратко се ту возим и ту одмах командант изађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, знам, али то није баш одма, сами кажете ако је то бар десетак минута, па ваљда нешто причате са Вашим командантом, побогу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа нисам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте причали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћутите, он ћути, Ви ћутите, ништа ни како сте ни шта сте, како?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, Ви сте баш необичан човек. Јесте ли икад ским причали док сте били ту, тих месец дана на Трнову?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Причао сам ту са тима људима где сам био у тој команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте, шта сте с њима причали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Никола тај што је човек ишо са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам јел Вам неко нешто, јел сте питали одкуд Ви ту, кажете нисте питали, кажете, питала сам Вас јел Вам неко пренео одакле наређење да, кажете да нисте питали, нисте причали са командантом, па Вас питам јесте ли уопште причали за тих месец дана с неким, јесте ли разговарали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Са те људи, те људе што сам ту виђавао, значи са тима људима с којима сам ту, значи са тим човеком што је са мном ишао, с њиме сам се ту најбоље упознао, што је ишо са мном у возилу, значи остало нисам ништа, ту сам имао храну имао сам воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли некад њега питали нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па шта има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одкуд ја сад овде, моја јединица тамо, јесте ли с њим причали нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа нисам причао, значи ту треба да будем стационаран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, јесте ли с њим причали или нисте причали, сад сте рекли да сте с њим причали а сад кажете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: С њим сам причао, али нисам причао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте причали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да ли је јединица моја вамо ја овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам о томе ништа причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте причали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ништа, питао сам ето ту нисам никад био овде, оно, вамо, тамо, кажем жестоко ратиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало успореније, мало успореније, немојте толко брзо. Шта кажете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Кажем нисам ту овде никад био, видим овде жестоко ратиште, вамо, тамо, и овом човеку каже морате склонити возило, морате ово, морате оно и тако, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сва Ваша комуникација била?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, то је сва наша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа друго за месец дана нисте причали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем склони возило, вамо, тамо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је баш чудо једно. А реците ми, док Ви сад чекате та наређења, ту стојите поред команде поред камиона, јел тако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се ту дешава, јел се нешто дешава?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нешто, у команду ја нисам улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, испред команде, на улици, јел се нешто дешава?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: На улици већином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли људи, има ли војске, има ли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Већином, војска слабо се креће туда, зато што је било јако пуцњава отуда и жестоко ратиште, туда на томе делу. Значи људи се увек су се склањали да се крећу вамо, тамо са свију страна, значи долазили су људи, пролазили су људи, ово, оно, значи све било пролазно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте неког виђали из Ваше јединице да је долазио ту, било којом потребом сем команданта?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па једно сам, пар пута сам виђао Срђана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Манојловића, њега сам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а јел сте још некога?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте виђали никога?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате значи да је командант имао обезбеђење неко?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам верујте ми, ја нисам никад дошао да ми се неко представио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али Ви сте од '93.године, сте у јединици?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: На '94., да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, доста дуго сте ту у јединици, како не знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте у Ђелетовцима виђали команданта?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како, како се он возио, чиме је ишо, ко га је возио?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Командант се возио са својим колима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Својим колима, а шта је имао, која кола?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па имао је неки ауто, не знам, неки цип тако нека кола.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел сам се возио?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам га виђао кад дође од куће, увек је сам долазио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам долазио од куће?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што смо имали овде неке сведоке који су нам рекли да су одлазили по команданта, довозили га, одвозили.
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја то не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да није сам возио?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја то не знам, ја сам га виђао.....
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не како сте га Ви виђали самог, када?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, виђао сам га.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Самог, сваки дан?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам сваки дан виђао, ја одем ујутру, одем ујутру по господина и завршавамо остале обавезе, значи некад га не видим, а некад га видим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а колко често сте виђали команданта?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па виђао сам га, сад да Вам кажем често, виђао сам га, није, нисам, да га нисам видео можда три, четири, дана пет, виђао сам га тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и видите кад, у којој ситуацији, ујутру или?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ујутру, да, ујутру.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ујутру, кад долази на посао?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па пошто су нам сведоци рекли да су ишли по њега, довозили га?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, то не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте га сад Ви видели без?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам, ја сам га виђао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам га виђао да је долазио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам да сте га виђали, али како сте га да долази сам, кад није долазио сам?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам, не знам, што сам видео ја сам то и рекао и кажем иза тога стојим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта кажете, ко је Вама наређивао шта да радите, то давао наређења, то је нека, ко Вам је дао полицајац, тај?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У Трнову.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ко Вам је?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту је била команда једна која значи долазе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је команда била, војна или полицијска?
СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је била ту, то је била ту и војска долазила и била полицијска база, то је ту све било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једној згради било је и војске и полиције?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је да, све је ту било, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте их могли разликовати?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па гледајте, униформе су, униформе су биле различите, неко има, већином су носили свако неке униформе и шарене и ове и оне, тако су носили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли разликовати ко је припадник војске, а ко полиције?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па шта ја знам, униформе су биле сад ко је био, ко није био не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како знате да је била и војска и полиција?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Било је ту, значи та униформе носио, неко је писао на рамену, писало полиција, а неком није, неком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па то Вас питам?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали да их разликујете, по чему, јел су имали неке ознаке, нешто карактеристично?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, обележја једино је полиција имала на себи, та обележја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То писало полиција?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте закључивали ови који не пише полиција да је војска, претпостављам?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Сви су били у неким униформама, шареним, вамо, тамо, долазили су ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, зато Вас и питам како Ви знате ко је војска, ко је полиција ако су сви имали шарене униформе?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, једино по томе што сам видео да писало полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сада та особа, неидентификована, која је Вама давала наређења да возите и то?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је она припадала, војски, јел то био војни, војска или полиција?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Она је, то је била, он је имао човек у полицајску униформу тај, а тај возило било војно возило што сам возио камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицијску униформу је имао тај Ваш пратилац, који је седео или тај који је?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, он је имао исто неку шарену униформу на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме је он припадао, војсци или полицији?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Он је припадао тој полицији ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицији?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви кажете да Вам је тај неки командант полицијски давао наређења?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте ту значи то наређење, што сам, где сам требао да идем и шта увек да обавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви знате ко Вам да наређења када по Вас долази, кажете само неко лице које Вас обавештава, неке, рекли сте није Вам директно нико од тих старешина давао наређења?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Горе је, постојао је старешина, значи није ми давао мој командант ту није био, нити ми је он давао наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја Вас питам ко Вам је давао наређења?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па тај исти човек којег ја не знам, не знам стварно који човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај неки у униформи из полиције?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вам је давао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да. Он је давао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Директно Вама говорио шта да радите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, он је, сиђе доле некада, значи ја сам човека виђао пар пута, човек је ту сам га виђао, он сиђе доле некада, значи био је тај курир и тај Никола што сам га возио, значи увек где, пошто нисам био одатле нисам знао ту никакав терен и он је увек рекао, значи да оде доле код мене, и шта гођ треба значи он је човек ишо са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тај човек који даје наређења, даје ли наређења преко курира, јел сте Ви рекли да је Вама курир дође па Вам саопшти?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или даје Вама директно наређења?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, значи дође неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема јесте или, кад Вам поставим питање са или значи имамо две алтернативе, не може јесте бити одговор на то питање. Да ли Вам даје наређење директно то лице које Вам даје, кажете тај полицајац или даје преко курира?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Он је силазио доле некада, а већином је давао преко тог курира, курир увек доле дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некад је сишао па Вам саопштио?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не, само преко тог курира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само преко курира?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Преко курира, он је доле силазио али с њиме нисам имао никако контакт нег само тај курир, кад он сиђе доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како онда Ви знате ко Вам даје наређења, ако даје преко курира. Како знате ко Вам да, како знате да је то тај човек, како иде преко курира наредба?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па питао сам тога човека, каже да је он да је то главни човек, он је старешина ту је зато у команди тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је реко курир?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Тај, не курир него тај што је самном у возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац који је са Вама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је тај курир том полицајцу који је са Вама у возилу нешто давао, нека наређења?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Он је увек с њиме разговарали су тамо, значи тај курир што је увек долазио код тог Николе он је увек с њиме разговарао, немам појма о чему је разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је Никола Вама давао нека наређења?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, никако. Значи, осим тога што, значи идемо само по положајима где возимо ту храну и докле може да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никад Вам није споменуо неко, како се зове тај човек који наређује, тај Никола?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни ко је ту главни, ништа?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи углавном Ви сте од полиције добијали та наређења и полицајац Вас је пратио у Вашем том камиону?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А камион је био војни?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А да ли сте виђали неког од тих старешина војних?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате коме је та полиција припадала?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је била полиција Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Републике Српске, како то знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па то је ту држала Република Српска, њихова полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па могла је бити нека друга, која је дошла ту?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, ја мислим да је Република Српска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви то знате или Ви сте тако чули или мислите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Мислим да је Република Српска била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мислите да је Република Српска?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је писало, да ли су имали неку ознаку, то полиција, па је писало полиција Војске Републике Српске?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Писало је само полиција, специјална полиција, тако је нешто писало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није писало коме припада?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било припадника још неких, сем те војске да ли је било још неких, рецимо као Ваша јединица Шкорпиони, још неких јединица?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па било је ту још неких јединица, ал не знам ко су, одакле су те јединице биле, било је ту доста војске је било, дешавало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле само војне јединице или су биле и полицијске?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Гледајте, униформе нисам могао да, значи било је униформи свакаквих шарених, овакавих, онаквих, било је војних униформи, била војска, била та шарена униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви раздвајате шарену униформу од војне униформе?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта значи шарена униформа?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Неко је носио шарену униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то неко?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам ко су, не знам да ли је била то војска или полиција, не знам ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, те који су носили шарену униформу не можете да одвојите коме припадају?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, од тих људи што сам их виђао туда, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ову коју је носио маслинасту, знате да је војна?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Војни, вероватно војни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неке друге људе виђали, у неким још униформама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел, Ви сте ето имали као Шкорпиони црне униформе?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да. Можда су неки други имали неке друге боје?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, јел сте виђали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, већином су биле те шарене униформе, те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте рекли, колко често сте виђали команданта да долази ту у команду?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Два пута, пар пута сам га ту повезо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само пар пута?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Повезо, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, колко пута сте га виђали независно од Вас да долази ту у команду?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам га лично повезао два или три пута одатле са тога места до те команде. Значи после га нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сем тога?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте га повезли, дал сте га некада видели независно од Вас да долази неким другим возилом ту у команду?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад га нисте видели?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем тог кад сте га повезли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали неке друге, друга лица да долазе ту на неке састанке ил нешто, јел било људи који су улазили, излазили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Били су ту људи неки, али ја те људе не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је та команда, јел то зграда, кућа, шта је то?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па то је једна, то је једна, нека, не знам шта је то, како да Вам назовем, да Вам то опишем, то је неки стари објекат, нека зграда, јел је то била нека школа, не знам шта је, неки мало већи објекат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел велика, мала, каква је?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па мало већи објекат један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је унутра било, јесте ли икад ушли унутра?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ишо сам доле у тоалет, ту и унутра сам ишао, тамо пошто сам унутра улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ту има више просторија?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ту је било више просторија, сад ја не знам, нисам улазио у све просторије. Значи нисам ни ту ни спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али било је више просторија?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, јел било људи у тим просторијама?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, ту људе нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро сретали сте, идете у тоалет, сретнете у ходнику, видите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отворе се врата?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Људи су долазили увек туда, пролазили људи, улазило војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никог не познајете ту ко је долазио?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никога од било којих имена који су уопште познати?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не, не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог не знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ни са ким не контактирате сем тог полицајца који је у камиону?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ни једног момента не тражите Вашег команданта?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И тог курира што донесе ту наредбу, и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то, то су две особе с којима сте за месец дана контактирали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како, јесте ли још нешто радили побогу, месец дана са две особе контактирате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи то што сам радио, што сам развозио ту храну то сам само то радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад тако развезете храну, јел се десило неко, некада да сретнете некога ко дође по храну, да се потрефи у моменту да је неко се спустио?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па јако слабо сам виђао те људе, значи да неко се спусти по ту храну јако слабо, значи тих људи јако сам слабо виђао, не од неких јединица које се спусте све људе не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колко тако Ви то радите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ту по цело време кад сам дошао ту је тих месец дана, колко сам се задржао ту на Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте знали кад треба да престанете да радите то, ко Вам је рекао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Дошла је наредба значи да се одатле повлачи се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то саопштио?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Исто тај дошао што сам био, значи да се одатле војска повлачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај курир?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Курир дошао код тога, тога Николе, он је дошао и казао му човеку значи да се одатле војска повлачи иду њихова возила горе, ја морам да идем горе назад да се враћам за Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То горе, шта значи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па тамо према Палама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, шта Ви радите онда?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, ја сам се вратио према тим Палама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се вратили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Са возилом војним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Са војним тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тим камионом који сте задужили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А дал сте имали нешто у камиону тад кад се враћате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Унутра, кад сам се ја вратио у камиону ништа није било, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И вратите се на Пале?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се тамо десило?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Тамо сам оставио тамо то возили, и тамо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га неком предали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, тамо сам га оставио, тамо је била друга војска нека, које људе нисам никад виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте тако паркирали и изашли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И изашо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ником ништа нисте обавестили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Оставио возило и дошао сам ту, значи сео у аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, полако. Јесте ли неког обавестили да сте Ви довели то возило?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту на Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту је била та полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте неком рекли, ево Вам ја враћам возило које сам задужио?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту је била та полиција, где сам паркирао возило, значи они су ме ту усмерили где сам паркирао возило, ту сам оставио то возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте изашли из камиона?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, значи оставио сам значи то возило ту, дошо је сад ту неки човек тај официр, тај полицајац, њега не познајем, он је ту узео то возило, оставите ту у возило, где су Ваши аутобуси, у тај аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали где су Ваши аутобуси после месец дана?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту су аутобуси били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На истом месту?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Вероватно су ту били аутобуси кад сам дошао, ту сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не вероватно, Ви сте, Ви пратите догађај, није вероватно, знате где су били?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту сам и дошао са аутобусом и ту сам се вратио одакле сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На истом месту су аутобуси, већ чека, па јесу ли били исти ти аутобуси?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не могу да се то сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како знате онда да су то Ваши, могли су бити од неке друге јединице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не могу, не могу да се сетим.....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали да су Ваши аутобуси, да ту треба баш у те да уђете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ту сам и дошао и ту су ми рекли у тај, у тај аутобус, значи, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све су Вам показивали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нису показивали, већ су ту били аутобуси који су били да се врате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажем, могли су бити аутобуси за неку другу намену од неке друге јединице, како, могли су бити десети?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали где да уђете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате како сте знали где да уђете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Отишо сам у аутобусу, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте дошли до аутобуса јест ли видели неког познатог?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, видео сам војска ту је била наша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питају ли они Вас, где си бре човече месец дана те не виђамо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нико ме ништа не пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита ли Вас командант где си бре месец дана?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Командант ме је виђао пар пута тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али нисте имали никаквог контакта ни комуникације?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па никакав конатакт, никакав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нико Вас ништа не пита?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је јединствена војска, стварно верујте. Веома озбиљна организација, нико Вас ништа не пита?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вам ништа не наређује, идете где хоћете, радите шта хоћете узимате возило, одвозите, довозите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам радио шта хоћу, нисам радио шта хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте, по овом што кажете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Радио сам тамо шта ми се нареди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мимо Вашег команданта, Ви негде идете, развозите нешто, нико Вам ништа не говори, не усмерава Вас, немате конатакта са командантом, немате појма о јединици, немате контакта с положајем, немате контакта ни са једним чланом јединице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је, па јел то озбиљна војска?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Само сам имао ту контакт са том командом где је ту била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кад сте сели у те аутобусе, шта сте онда радили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Вратио сам се назад у базу у Ђелетовце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И вратио сам се опет на свој посао који сам тамо радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставили да радите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви познавали људе из јединице уопште, пошто се ни са ким нисте дружили, ни са ким нисте ступили у контакт, ни са ким нисте причали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Гледајте, људи је много било ту, познавао сам неке, нисам све познавао људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде оптужене кажете да сте познавали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Шта кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде оптужене јесте ли познавали, рекли сте да јесте?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам наравно, неке сам познавао овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате овде оптужене сва лица?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Знам неке, неке не знам јако добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па знам команданта, знам Медић Бранислава, за Вуков Александра сам чуо, нисам имао нешто са човеком неки ближи сусрет и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Медић Александра, јел знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јако слабо, никако нисам у контакту са човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петрашевић Перу јел знате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јако слабо, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате Медић Бранислава?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Медић Бранислав он је био један који је био тамо у Ђелетовцима исто радио ту у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и ови су радили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Он је био, већ, он тамо је одржавао возни парк и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули за Вуков Александра?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па за њега, њега сам чуо давно, али нисам никако човека, неки контакт са човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте га упознали званично?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Знао сам човека, значи ал нисам ништа имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из виђења?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га упознали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа нисам, ништа имао овако нешто с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога сте још познавали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па било је војске сад не могу да се сетим која су имена све били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли познавали Стојковић Слободана, рецимо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Стојковић Слободана, Стојковић Слободана, чуо сам за то име ал не могу, нисам га познавао лично, онако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви то дошли па сте распоређени за возача, па касније у току припрема за терен и то, јесте ли распоређени у неку јединицу, где сте Ви припадали, јел била у Вашој једници нека организација?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У Ђелетовцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у Ђелетовцима и кад сте на терену, јел постојала нека организација?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам припадао, ја сам где сам дошо, ту сам, изјавио то значи, на ратиштутамо кад сам био у Трнову ту сам био у тој команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не. Јел постојала организација у смислу неких чета, водова, нешто тако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте то постојало. То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је постојало?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па постојала је, командир чете ове, командир оне, ал нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли Ви игде припадали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, ја сам био лично под тим човеком у бази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам у Ђелетовцима још, јесте ли придали неком радном воду, било каквом?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему, а где сте припадали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам био припао лично код тог господина што сам га возио са комбијем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте њему припадали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај господин, да ли је он нечем припадао или је он био тако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Он је имао контакт са командом вамо, и то остало значи све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него нама су до сад сведоци рекли да је цела јединица била подељена на чете, на водове, да је била организована, да се знала дисциплина, хијерархија и све и сви су они негде припадали, или радном воду ил извиђачком или кихињи, где сте Ви припадали, јел сте Ви једини који ником не припадате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам припао код тог господина што сам га возио, он је господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је тај господин припадао, јел неком воду, чети?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, он не знам, он не знам дал је он припадао икаквој чети, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, толко?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате уопште да ли је у некој чети у воду, ништа?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па то стварно не знам, да могу да Вам кажем и ја би Вам казао ал не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви бисте казали, па дал бисте казали. Значи не знате ни коме припадате, радите ту скоро три године и не знате ни коме припадате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Припадао сам томе господину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни да ли сте, па нисте власништво његово били побогу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи гледајте, да Вам кажем, мени нико нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није Вас онда рукова?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко сте Ви година тад имали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нико ми није дошао тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко сте година имали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, '90-те, колко сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате колко сте година имали? Само мало, немојте, ја знам да рачунам него питам њега, пошто не знам дал он зна да рачуна?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па господин је рекао, казао исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ме интересује, ја Вас питам, Ви сте сведок и ја што Вас питам Ви одговарате нама овде, разумете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па тад сам имао, тад сам имао, то је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте које годиште, побогу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: '74., да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колко сте '93.имали, Ваљда знате да израчунате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: 20 година, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20 година?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са 20 година, Ви имате већ неке оформљене ставове животне, требали би бар да имате, немогуће да ништа не знате. Дал сте тим камионом возили некада неке људе, сем Вашег команданта'

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војнике Ваше?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или неке друге?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да има неко камеру у Вашој јединици?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Код нас у нашој јединици никад нисам виђао камеру, осим значи, гледао сам значи камеру, снимак код нас у базу у Ђелетовцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте гледали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Тамо је била камера, војска где се снимала ту војска, ту сам ту једино тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то снимао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко је држао камеру?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, тог нисам камером, него сам гледао војску како снимато, ништа друго нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледали сте снимак а не?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Снимак јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је на снимку било?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па били смо ми, војска наша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је радила та Ваша војска?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ништа, ту је било постројење_ту је била касарна, и то је ту било тако снимито у тој касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сем тога јел још нешто било?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел знате о некој егекуцији о неком убиству муслимана'

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, први пут кад сам видео и чуо то је за, тада је у Хашком трибуналу објављено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут и Ви?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У боже, сви сте први пут чули кад?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, до када Ви радите ту у Ђелетовцима?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Радим, ујутру дођем од осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него до када сте радили у Ђелетовцима, кад сте престали да радите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам после имао неке своје личне здравствене проблеме, докле је постојала јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве врсте проблема, баш ме интересује?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па имао сам проблем са кичмом и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, мислила сам да није нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, до када радите у Ђелетовцима, до које године?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Докле сам остао у бази ту, ту се јединица расформирала '95. ил на '6, '96. тако, петог, шестог тако, тачно не знам сад које време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И све време сте радили ту?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И све време са овим Маџуром?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да, наравно са тим господином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Покојним нашалост, данас покојни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми јесте ли ожењени Ви?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта сад радите, као аутомеханичар?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Сад радим, сад радим у једној приватној фирми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као аутомеханичар?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, као возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као возач, а како се зове та фирма?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Александар градња. Александар градња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то из Новог Сада?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И да ли се још некад се придруживали овој јединици касније?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После расформирања?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад се расформирала јединица, шта сте Ви онда урадили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ништа, ја сам кад се јединица расформирала пошто сам дошао овамо преко за Београд, овамо сам дошао, у Србију сам прешао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда где за Београд и ту остајете у Београду или?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: па ништа ту сам остао у Новом Саду сам то у ствари овамо према ту сам остао у Новом Саду и ту сам дан данашњи где живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли некад били у контакту са неким људима из Ваше јединице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад ни са ким?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са једним човеком нисте били у контакту?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања господине Милеуснићу да нешто разјасним, остаје мало нејасно то са командантом и одласком тамо. Да ли Ви знате где је командант смештен?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Командант.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је смештен?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам био никад ту где је командант био смештен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта значи то, нисам био никад ту'

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту нисам могао да дођем, нисам са возилом могао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Докле сте могли да дођете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па ту тих два ипо километара, три са тим путем где сам ту био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, е у односу на то место докле дођете камионом да ли знате у односу на то место где је сад смештена команда Ваших Шкорпиона?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је било место, тамо неке старе куће, не знам неки, нека стара кућа где је командант био значи, тамо нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли Ви видели ту кућу са пута ту где долазите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Видела се још тамо скроз мало далеко, то је било неко јел викенд насеље, нека стара кућа, не знам шта је ту било, а углавном нисам ишао тамо никад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте могли тамо камионом доћи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Који је камион у питању?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Неки стари дајц.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дајц?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Четири ипо хиљада, пет хиљада, који?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам верујте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па добро возач сте, ево исто сте возач професионални па?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам који камион је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Значи то, тај дајц?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Они стари дајчеви?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, да, стари.....

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А у јединици сте имали 110-ку и?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, у јединици нисмо имали камионе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У Шкорпионима?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, ја нисам имао у јединици камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није, он је реко да није?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У истрази сте рекли да, баш сте помињали 110-ку?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, осим, осим значи тог дајца што сам задужио ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него, не Ви лично, него у јединици, кад кажем у јединици сте имали, мислим на јединицу не на Вас, Ви сте у јединици возили комби, да ли је, шта је возио, да ли је возио нешто Медић Бранислав?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Медић Бранислав је исто возио камион.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, возио је камион.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Који камион?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам те марке, неки ја мислим неки стари камион.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Помињали сте у истрази, баш сте говорили 110-ка, па сад пошто то не знате, елем, није то ни важно, битно је ово да смо ми овде чули у овој судници да је тамо до те куће у којој је боравила команда и командант да је ту уредно долазио тај камион, тај такав камион?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, ја нисам ту ишао горе, ја нисам ишао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да је ту и хладњача нека Ваше јединице са храном?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам, значи ја нисам ишо ту одатлен да сам, где сам пролазио камионом, да сам виђао неке камионе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У истрази сте рекли то је био један пут, шума једна, је ли било у некој кући, неком пропланку, шатору, пита истражни судија, ту је био неки шатор, тамо нека кућа стара, један пут не може камион да приђе?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Само је то било ту сам стварно ишо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па колико је то сад далеко од тог места докле Ви дођете камионом, и ту оставите, схватио сам хлеб и храну?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па гледајте, не знам тачно колко да кажем, није било јако далеко, значи од тог пута, иначе је то све, како да Вам кажем, значи окол су брда, планине, то су ту била тако те котлине које није било јако далеко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па колко је то далеко?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, узмимо, не знам, можда колиметар, седамсто, осамсто метара, не знам, тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Толико чак?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, не знам колико тачно од тог пута колико је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И видите да је то нека стара кућа, неки шатор са километар даљине?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Пошто је тај пут, пошто је тај пут мало увишен то се види тамо, доле се вако види, мало према тамо, значи ништа друго нисам тамо ишо, силазио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колко сте Ви познавали тамо, односно јест ли познавали, колко сте упознали та места тамо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам ни.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Називе места?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам то упознавао ништа, значи ништа то нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није било неких ознака тамо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Стошићи и тако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не, нисам ништа упознао, ни једно место ни једно, неко друго место, осим тога Трнова.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да ли знате где су борбене линије Шкорпиона?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте носили храну на борбене линије Шкорпиона?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: До одређеног места, до одређеног.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: До одређеног места?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Значи у том смислу знате да су ту негде, не знате где су, слажем се, али значи до неког места сте возили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, до одређеног места.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е па сад то где сте возили храну за борбене линије и ово где је команда и командант је ли то исто место, или су то два различита места докле Ви долазите са камионом, јесу ли то два различита места?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То су два различита места, јесте. Команда је била на једну страну а војска, линија је била на другу страну.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И колко би сад било по Вама то међусобно далеко и куда се иде, да ли се иде кроз Трново, када би се рецимо кренуло од командног места до борбених линија дал би се пролазило кроз Трново или не?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Тај, гледајте тај пут, тај пут у томе Трнову, тај је пут водао према Сарајеву, један тај пут главни, према Сарајеву.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Постојао је главни пут?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да и од тог пута иде се према Сарајеву, онда се иде горе у та брда у то камење, то је тако то место.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реко сте да Ви не знате, да Ви не зната ко су тамо ти људи на том командном месту у Трнову у тој команди у Трнову да не знате, било је и војске и полиције, па рекосте да их разликујете, практично су униформе биле исте, маскирне те, али их разликујете по натпису Специјална полиција?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какве су капе носили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Они су неко је имао неке качкете су имали неке исто беретке, свако капе неке шешире.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какве беретке?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па беретке исто су имали неке, не знам црне бетке тако неке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Црне, зелене, црвене има их разних?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Црне су биле тад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Црне?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Неке капе, нако неке као капа војна и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како капа војна?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Као шарена капа војна тако некако. Мислим у томе принципу као шарена униформа та капа, тако то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Таква је и капа?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Разумем, као неки качкет шарени?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па да тако, као нека капа тако нешто, да војна та капа шарена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су на тим капама имали нека обележја?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овог типа?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Полиција или?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћу Вам ја предочети, ево нашла сам на страни петој, «знате ли ко је осим Вас још управљао возилима у Вашој јединици», Ви сте одговорили «управљао је Медић Бранислав», шта је он возио «он је возио исто неки камион, нека 110-ка, не знам, неки војни, које војске ја нисам имао никакво обележје на камиону, војска је била српска војска не знам». Значи Ви сте се изјашњавали да је била код Вас ова 110-ка?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, неко је возило возио сад не знам, било је ту више камиона, било је неких фапова, неких дајчева, не знам свакаквих камиона је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви рекосте није било камиона у Вашој јединици, сад сте то рекли, а ја Вам сад предочавам ово где сте рекли да је Медић возио 110-ку?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Тај камион, значи та возила, значи то сам све ту, ја добио задужио то возило а у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па немојте причати па слушајте?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У јединици нисам код нас имао никакво возило тамо у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте рекли да је управљао Медић Бранислав са 110-ком, то се односи на Ђелетовце, то се односи на камионе који су се налазили, прича се о возилима који се налазе у Вашој јединици. Питала сам Вас колико је возила Ваша јединица тада имала, ево пита Вас истражни судија, «тада је имала наша јединица возила не знам, ја сам дошао аутобусом», па Ви прелазите на другу тему, па Вас он враћа, па Ви кажете, «гледајте било је камиона, долазили су камиони 110-ке, дајчеви, ти војни камиони», па онда поново судија враћа, «знате ли ко је осим Вас још управљао возилима у Вашој јединици, у Вашој», па Ви кажете «Медић» па кажете 150-ка?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, јесте, не знам, неко возило јесте војно возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте никад видели у Ђелетовцима да сте Ви имали камионе у Вашој јединици?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад ни један камион нисте видели?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је Медић Бранислав, поправљао онда?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Он је одржавао наша возила тамо која су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па која?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ми сми имали тамо комбије и то у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те комбије?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А па, шта је он возио, Ви рекосте овде, овде сте рекли истражном судији да је возио камион?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Он је возио камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како онда нисте имали камионе у јединици?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ал га је возио доле, значи нисмо га имали тамо камионе у јединици, возио га је доле на Трнову, ја не знам како камион и чије је камионе возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад се вратио у Ђелетовце, није возио?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Није возио камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што овде рекосте да је возио, 110-ку?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па возио је тамо на томе терену, значи овамо није возио камион у Ђелетовцима у бази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни један камион нисте имали у Ђелетовцима?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли ишта имали, шта сте имали, кажете комбије и?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Имали смо комби возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел сте још нешто имали, имасте ли хладњачу неку, јесте имали неко?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И хладњачу смо имали, јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте још имали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Хладњачу смо имали и та војна возила смо имали и камиончиће неке војне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па које, шта је то војно возило?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па то је она «Рива» као Заставино оно возило то смо имали. Као то, тај мали камиончић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ципове?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Цип је имао командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само један?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Само један, који сам га ја виђао, не знам друге ципове никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, ал Ви сте ту, возите, Ви сте у возном парку, Ви сте у оквиру тог дела баш, мора да знате ко шта има возни парк Ваш, па мислим ништа није то?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам имао возило комби које сам возио, које сам ту дужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам али, Ви хтели не хтели морате да видите шта се још ту налази, побогу, па не можете завезат очи само до Вашег возила и назад?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам шта се налази стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате у возном парку шта је у Ђелетовцима било?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Све знам рекао сам, значи што се тиче војног парка у Ђелетовцима казао сам, значи били су комбији и били су ти «Рива» ти камиончићи и остало ништа није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Хтела сам само да Вас питам, како сте Ви доживљавали Вашу припадност јединици Шкорпиона, како, шта значи то припадати јединици Шкорпионима, јел можете мало ближе да објасните пошто не добијате наређења од команданта, како је онда то Ваша припадност јединици?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јединица се звала Шкорпиони када сам дошао ту, ту сам, значи ту сам се затеко у тој јединици сам био, значи нисам никако добијао наређења од команданта, значи сва наредба коју сам добијао, добијао сам од тог покојног господина, значи који је, који, од њега, значи он је лично, он ми наређивао.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А тај господин не припада јединици Шкорпиони?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте, припада јединици Шкорпиони.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Па каква је онда улога команданта?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО:Вероватно значи, ја, није свако ишао, сваки војник није ишао код команданта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А реците ми, чега сте се Ви плашили, кажете нисте смели ништа да питате, зашто нисте смели, од кога сте се плашили, конкретно?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам се никога плашио, нисам, дошао сам ту гледао сам свој живот, значи нисам ништа, шта има да питам, нисам морао да питам, шта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Не, рекли сте нисте смели да питате, од кога нисте смели да питате, од кога сте се плашии?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно на Јахорини кад смо Вас питали, то Вас колегица пита?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да, чега сте се Ви плашили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте узели, како нисте реверс нешто, па сте Ви рекли, нисам смео ништа да питам само сам сео и отишо, то Вас пита да објасните?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Од кога конкретно се плашите, од кога?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Па јесте ли имали неке санкције да су биле примењене па сте се плашили да питате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Кога се плашите, кад кажете плашите се, кога?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, никог, не знам шта да кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Необјашњиво?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, нема кога, нисам никог ништа питао нити сам се кога плашио, не знам зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али Ви сте то рекли, пита Вас колегица зато што сте Ви то рекли, нисмо то ми рекли, Ви сте рекли плашио сам се нисам никога питао када?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Нисам смео да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам смео да питам?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Нисам смео да питам то сте рекли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па то што сам, незгодну ситуацију ту, нисам ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је иначе била дисциплина у Вашој јединици, јел знате нешто о томе, извини молим те ја сам само надовезала се, због тога, каква је дисциплина била у јединици Вашој?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Дисциплина је била нормална, значи ја нисам имао неку дисциплину, никакву нисам имао дисциплину јер сам преко овог човека, значи дисциплина што је била остала у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као били потпуно одвојени ОУР?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Апсолутно, значи био сам, значи човека сам возио, значи нисам имао ни ујутру ни трчање ни ово ни оно, ништа нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведок је објаснио шта је радио ујутру приликом развожења хране, а шта је радио остало доба дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, ово у Ђелетовцима мислите или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим на терен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На терену је рекао стајао је поред камиона, стајао поред камиона и чекао следећу наредбу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И дал је било неких наредби да се нешто друго ради осим тог изјутра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ништа, то сам ја питала, не?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ко је вратио команданта кад га је он довезо, дал га је он вратио?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам, то не знам, не, то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, како је дошао Манојловић Срђан, дал зна до команде?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Манојловић, он се ту затекао, значи он је дошао ту не знам с чиме, с којим је возилом дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће је да сам га ја повезо који пут, ал не могу да се сетим ја, јако је давно било.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када су кренули на пут у Трново, која су све возила била у колони, аутобуси и шта још?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је рекао аутобуси?

ПУНОМОЋНИК АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само су били аутобуси, јел био цип?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа и тај један цип, само је?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја само знам за аутобусе, значи.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А рекао је после и?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И тај цип, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али рекли сте и цип?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ПУНОМОЋНИК АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А реко је и хладњача?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не то је рекао да је возни парк у Ђелетовцима имао хладњачу?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А је ли хладњача била у тој колони?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, не могу да се сетим хладњаче.

ПУНОМОЋНИК АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, а коме је, дал је, коме је припадао пре него што се јавио у ову јединицу у Ђелетовцима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, живео је тамо у Лици?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, али јели, јел неком, јел био у неком радном односу, јел био у некој војсци, јел био у некој полицији?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не господине, тад сам одслужио војску и дошао сам значи у јединицу у коју сам се пријавио.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, а где је та Илача јел она близу Ђелетоваца?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А рекли сте, неко Вас је послао у команду а ко, нисам разумео, ко Вас је послао у команду кад сте дошли, питала Вас је судија како сте дошли ту и чуо сам једну реченицу, заборавио сам је, каже послао ме је у комадну, можда ја нисам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је објаснио сад детаљно, стварно то смо толко већ инсистирали?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, дал му је уписан стаж у радну књижицу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А у војну књижицу боравак ту?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли сте носили неки амблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам питала?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли сте, овај аутобуси да ли су били цивилни или војни.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Цивилни аутобуси.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Одакле.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То не знам.

ПУНОМОЋНИК АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је превозио неке заробљенике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е само ово да питам, ово решење о распореду на радно место и уврђивање зареде, да ли је добио, да ли га има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно приликом заснивања радног односа, па да сте засновали радни однос и да сте распоређени на одређено радно место, као Ви, као возач, јесте добили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Решење.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па добивао сам ту некаква решења од те нафтне индустрије, ал сад не знам која сам добијао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни шта сте добили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па имао сам та решења, јако је стварно било, много је већ времена прошло.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сведок зна, да ли је у јединици Шкорпиони био неко још из Илаче.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Из тог места не, били су остали људи који су били, ту они су били у резервном саставу војске.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има шансе да покажемо сведоку овај, касету да види оне који се налазе, зато што ја мислим да је, да би мого један бити из Илаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не можемо то, сад у овом моменту не?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, мислим могуће, ја не знам, било је ту људи, у то место је близу значи то је људи, ја не знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он не зна?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познат неко из јединице, Ђорђе шиптар.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Не.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А дал некога из Илаче знате, неког Ђорђа.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

НАТАША КАНДИЋ: И имам питање, да ли је сведок чуо за приче о томе да је он са другима заправо возио аутобусима, возио аутобусом Сребреницу и превозио заробљенике.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, први пут чујем то.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, браниоци изволите, изволите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, ја бих молио да ми дозволите или да Ви предочите један део исказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, само Ви реците који?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Који је прилично, покушаћу да Вам то кажем, шеста страна у средини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: А потом последњи пасус на шестој страни и наставак на седмој страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. «Где је била команда тачно», то је нека средина, сведок каже «то је било у центру Трнова», «а где је била команда Ваше јединице».

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Наша команда».

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ако дозволите питање прво па да онда предочите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А прво питање?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Прво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте да предочим, па ја почела да предочавам?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не, нисам довршио, само да питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, е добро, изволите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Дакле, када опредељује просторно, команду како он каже полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Републике Српске и када опредељује команду јединице Шкорпиони, шта је по њему горе а шта доле. Која је команда горе а која доле.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ова команда полиције у Трнову та је доле као доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трнову у центру?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У Трнову у центру, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам схватила?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: А ова је ван тога дела команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Наша да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова где се налази Ваша јединица?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, јесте, да.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо, е сад молим Вас предочите управо први, други, трећи, четврти, пети, шести пасус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Наша команда, ја команданта нисам виђао, команда је била даље одатле једно пар пута сам га довезао камионом када сам носио хлеб» и добро није битно «довео сам»?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Носио горе воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Те сам га довезо, хлеб и то једно пар пута сам га довео до те команде ту горе, воду, када сам носио горе воду»?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Е то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он је сад рекао да је горе његова команда?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Све је у реду, каже до те команде ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Значи Ви сте били стационирани у команди у Трнову, Ваша јединица је имала команду ван Трнова», «ван, не знам колко километара», «јесте ли возили некад људе», «не», «војнике Ваше», «наше не, само сам возио храну и воду и то је све, тај камион када сам добио на Јахорини, ту су натоварили у њега храну и то је све у тај камион».

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: За сад је довољно, председнице већа, значи сведок каже да је једно пар пута довезао камион до те команде горе, дакле то је јединица Шкорпиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Код викендице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли то значи, појмовно, да ли је довозио до команде или до тих седамсто метара од команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он је рекао до тог места докле се могло довести?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Докле се могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у правцу команде то смо га питали пар пута, то није спорно?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Знате, зато што каже, довезе га до те команде ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је сад детаљно образложио тај део?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли би још, пошто је било прилично конфузно и заиста уз сав труд нисам могао да похватам све конце отуда је могуће да ћу поновити питање које сте већ поставили, али мислим да би било добро за све да се разјасни. Ко је тачно са њим у камиону у тим приликама када вози команданта, ко тачно је поред команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само њих двојица?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: И господин овај што сам рекао.....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И полицајац који је стално ишао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да њих двојица што се тиче њихове јединице?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Сведок је рекао у једном моменту током свог казивања, да сем команданта није видео никога другог и то је у неколико наврата, одакле сад Манојловић Срђан једини који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то је рекао, видео је једном приликом Манојловић Срђана како долази у команду, то је рекао, неким послом који он не зна којим, то је објаснио, да, да?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је било јако давно, можда сам га и возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Али не знам сад тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Сећања су ...кад се ради о Манојловић Срђану. Следеће питање, да ли би могао да, да омогућите сведоку да се окрене и да погледа у конкретно у Петрашевић Перу, тог прилично габаритног човека, дал га познаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете се молим Вас подићи Петрашевићу, а Ви погледајте да, да ли га?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Познајете ли овог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете, дал сте га некад видели у Вашој јединици Шкорпиони? Али се окрените па реците на микрофон?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Човека познајем овако из виђења, значи ал не знам о човеку ништа овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли некад контактирали с њим, окрените се па на микрофон говорите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па никад ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа конкретно?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали конверзацију с њим?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам можете сести?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је тог човека кога је сада препознао, неким пуким случајем видео у тој команди доле у Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он је рекао да није никога?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да ли има питања. Добро. Изволите да ли од оптужених неко има питања. Изволите. Добар дан?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Поново морам да се извиним, опет сам слабо чуо, не знам јел проблем до мене или стварно до њих тако да могуће да нешто сам пропустио, на првом месту, поново је поновио да он мене зна из виђења, а да не зна ништа о мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да никад није био у контакту с Вама?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Значи остаје при тој тврди, јел тако.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Знам човека, значи из виђења, значи нисам имао посебно са човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте причали, нисте се дружили то сам Вас питала већ три пута, да?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Можда сам причао, али било је јако давно, не знам.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Било је давно.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам шта да кажем.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли сведок прати фудбалске утакмице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел пратите. Не?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли зна ко је Ракић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли ко је Ракић Зоран?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Знам.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли је ишо кад на утакмице кад би Ракић Зоран играо, да гледа.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, јесам.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли је неко ишао са њим тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ишли с неким на утакмице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће да сам ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко. Шта сте рекли не чујем?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће да је господин ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како могуће, не знате с ким сте ишли на утакмице, побогу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јако је било давно, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аман, где било давно, па сећате се с ким сте ишли на утакмице?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јако давно се сећам, било јако давно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад сте то ишли на утакмице, ако сте ишли, пре колко времена?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па то је '94.година на '95.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће, значи, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће да сте ишли, а не сећате се.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ишли смо редовно, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли редовно?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Већином сам ја некад и возио на ту утакмицу, сад ко је ишо ко није ишо не могу да се сетим тачно имена.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ја сам баш са њим ишао тамо и нон стоп смо коментарисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами Вас двојица?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па некад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим заједно у том смислу?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да, заједно, некад нас је троје четворо, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не сећате се човека да сте ишли на утакмицу с њим?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како бре није могуће, сећате се да сте ишли на утакмицу ил се не сећате побогу, нема шта ту могуће, то је Ваш доживљај идете на утакмицу понекад?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ишо сам на утакмице, кажем могуће да грешка, сам погрешлио, не знам доста је времена прошло, сад човека се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Ђелетоваца сте ишли на утакмицу?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Из Ђелетоваца за Вишњићево, за Лаћарак.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па могуће је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће је.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће је.....

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Господин је возио ако се не варам «Рено», црвене боје, да ли је био «Рено», али мали ауто црвене боје.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не нисам имао никад «Рено».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте возили?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли је био ауто црвене боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали ауто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, имао сам, имао сам, од аута имао сам «Опел кадет» беле боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А никакав црвени ауто нисте имали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нисам имао црвени ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли возили нечији туђи црвени ауто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Имао сам свој ауто и тај комби што сам возио тамо у базу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Само ако могу да, да понови, никад нисте возили црвени ауто, мали ауто црвени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте возили, јесте ли можда заборавили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не могу да се сетим, могуће да сам возио, не знам, мислим, могуће да сам возио.

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је возио или је имао...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам сада, да ли је возио било чији, туђи, комшијин?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пријатељев, рођаков?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће је да сам возио, можда, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ал се не сећате, да сте возили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не сећам се.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро, да ли господина асоцира шта кад кажем Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Александар, јел Вас на нешто асоцира?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Александар, ништа ме не асоцира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа га не асоцира?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Александар на Нови Сад, рецимо, шта би то могло бити.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нови Сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је кафана нека, шта је?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли постоји кафић испод стадиона Војводина који се зове Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ишли некад у неки.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ишли са њим, и то се не сећате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Давно је било, могуће да сам био, могуће.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Није давно, то има пар година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи ништа се не сећа у вези са Вама?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Зато што је господин тврдио да се никад није видио ни ским после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, ја сам питала?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А ми смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дружили, схватам?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Виђали, да, да не кажем три до четири пута годишње.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће, па мени рекосте нисте никада?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, дуго времена, стварно прође, стварно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није дуго времена, шта је то нема десет година, па ште је то дуго времена, побогу, шта да Вас питам нешто из детињства недај боже?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Верујте да сам све заборавио. Вероватно сам заборавио значи човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он га је препознао још тамо кад је стајао, али да ли је ишо с њим ил није, добро није битно?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли господин, мислим да је рекао да, да не зна обезбеђење и да не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не зна да је уопште имао обезбеђење?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли зна шта сам ја радио у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате можда шта је радио окривљени?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли зна шта значи реч боди гард.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи, знам шта значи реч, значи знам шта значи реч боди гард ал не знам шта је господин радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да је некога чувао, та реч значи то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он не зна да сте Ви чували и не зна да је имао заштиту уопште?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А зашто је онда мене звао боди гард.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га звали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће верујте, дуго времена је било, значи....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте заборавили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не могу да се сетим, значи не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нисте имали неку саобраћајну несрећу или нешто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, имао сам проблем са кичмом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само с кичмом?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесте.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли му је позната, да ли смо ми имали фризерку у Ђелетовцима.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесмо.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Како се звала она.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: не могу да се сетим име, знам да је била госпођа плава, сад како се звала не знам.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли је можда Милица Лончина.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи ако је Милица, Милица, не знам име, стварно не знам.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А одакле је она.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Њу сам возио пар пута, да сам је возао, из Ђелетоваца сам је некад повезао, да ли је она живела у Ловасу не знам, негде неко место ту, у том неком, ил негде не знам које место.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Колико ја знам она је из Илаче из тог његовог места.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, она из Илаче, не знам дал је, не знам, из Илаче не знам.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: И на крају господин је рекао да сада ради у једној фирми као возач, возач чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта возите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Возим кола, ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ауто «А9 Ауди».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се сећате?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: То је особни ауто.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не особни ауто, то је ауто од фирме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је већ лично питање, нећемо улазити.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не мислим, није камион, није пик ап, није, у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, па није, Ауди 8 је?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, да осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А кога возите.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Возим газду у тој фирми.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Газду тога, фирме.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А ко је газда те фирме.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Воја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не мора, не морате ни Ви да коментаришете и Вама сам дозволила да питате многе ствари, немојте прекидати?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ме прекидати на долази у обзир?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја могу да ставим примедбу због чега, ово је јавно суђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете, пустите га да одговори на питање окривљеног?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Шта је битно сад име газде, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас. Хоћете ли да одговорите или нећете, то је Ваше право, обзиром да је приватна ствар Ваша, можете да одговорите да радите није ни битно, не морате скакати одмах за такве ствари, заиста, пустим све да питају много шире, сад сте се ухватили око једног питања, јесте ли одговорили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро, у том смеру, да ли је господин некада пре, не знам како да поставим то, да ли је и колико често долазио у Специјални суд, значи у ова у ову зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су сад већ личне ствари, могло је доћ као публика, могло је доћ, то већ нећемо да, знате не можемо то да питамо?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: То не мора да одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није у вези са овим предметом а и то је нешто друго?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па мени јесте, мени јесте јако битно, али не знам како да, да поставим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам али није он окривљени овде знате он је сведок тако да, јесте ли имали прилику уопште да долазите?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Осим, ово ми је сад други пут овде у Специјалном суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јучер и данас?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да и пре кад сам давао једну изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази, добро, то у вези овог предмета?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли може да каже са ким је јуче дошао и данас.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Дошао сам са мојом госпођом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, што улазимо у те личне, то су баш онако пикантерије неке, које стварно не треба да нас интересују?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па видите зато што сам добио информацију да он вози господина Перковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то, добро сад?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па то мени није добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема везе, па није битно и да га вози, он је адвокат може да вози кога хоће, мислим није мак на конач, па добро у реду нема везе?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А због чега не вози господина Левајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, немојте сада, и ви претерасте, ајде ја вам дозволила, да питам, добро, у реду имате ли нешто у вези предмета, да завршимо с тим?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Могу само коментар да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ја, ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас колеге, па чекајте, полако?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не могу да кажем да знам Ђуру Милеуснића добро, знам га солидно и знам га као доброг момка, храброг момка и поштеног момка, мислим да му ово лажно сведочете уопште не треба и да је сасвим у кривом ако мисли да смо ми са својим исказима што говоримо истину да смо угрозили нашег цењеног команданта, па можда због тога мисли са смо ми кривци и да треба да подржи команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да ли има неко још изволите, хвала можете. Добар дан?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ја ћу само да разјасним неке, нека питања на која он није, овај дефинисао одговор, то око камиона, јел он је стварно реко тачно да камиони нису били у нашем, у овај, код нас у јединици, јел камиони су били из Вуковарског корпуса придодати тај дан кад је мобилисани, односно тај дан кад смо ми кренули и он није могао да зна, и кад смо дошли горе на, на Јахорину у тај хотел Шатор, ја сам имао одређене састанке и пошто је, смо дефинисали неке програме и планове тамо на том делу и тако даље, и тако даље, ја сам један део мојих људи који су били слободни придодео МУП-у Републике Српске. И британци су у својим обавештајним службама по четири, пет година знали да имају на бензинској пумпи првог човека обавештајне службе који је ишао свако јутро на посао бициклом и раздуживао бензинску пумпу а да његови људи и да околина у којој су они живели нису знали шта тај човек ради, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По том принципу сте се и Ви организовали?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: По том принципу нисам се ја организовао тако да оно, где сам се ја кретао то сам само ја знао, и како сам се ја кретао. Тако да не делује смешно овде, ја сам Вама рекао и још ћу Вам рећи кроз ово суђење неке тајне о мени. Сазнаћете још неке тајне о мени, нема он овде кога да брани и нема шта да

брани, он дечко прича онако како јесте и његов отац је радио покојни код мене и несретно је настрадао и он зна јако добро ко сам ја, толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам. Да ли има неко још да жели нешто да каже пре него што?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Медићу ја бих само замолио да разјаснимо и ово.

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Изволте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остаје ми ту потпуно нејасно, ми смо схватили тамо код команде, код Вашег командног места?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је камион хладњача, он тврди тамо није могао да дође?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Да Вам кажем нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И он тврди како Ви стопирате тамо по неким пустарама, камионе што је јел тако потпуно неразумљиво дајте.

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Не разјаснићу Вам ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците нам је ли тачно да сте у неколко наврата ишли са њим до команде?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па ја сам сад Вама навео предлог господине, навео сам Вам предлог, ја сам Вама навео предлог господине, навео сам Вам предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То са британским агентом, апропо њега, тако сте и Ви се налазили на местима где Вас не очекују од прилике то, то је суштина.....?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ја сам илустровао госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, то кажем у смислу објашњења?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ја сам се вратио на један историјски податак и илустровао сам га госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дорбо, само да?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Сад како ко схвата то, ја сам се свакако кретао, вероватно не бих био овде да се нисам свакако кретао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Медићу, тврди он и нешто друго?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Знам, ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да свакодневно довози хлеб и храну?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И за тих месец дана ни једном није био тамо на ближе од километар од Вашег командног места'

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знате?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јели то тачно или није, да ли то значи да је за?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Он је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: За Ваше командно место и за људе који се налазе тамо да је храна довожена и остављана на путу на километар удаљености?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ми смо имали камиона два која сад, причам ја, нисте ме разумели, ми смо имали 150-ку и 110-ку, које смо задужили из Вуковарског корпуса, он је ту ноћ задужио једног старог дајца који.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И свакодневно?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Који је имао механични волан и који није могао да, ту је била једна труљава ћуприја и он ако би се спустио у ту зону где је био тај поток који је био широк можда неких седам, осам метара и који је био стрм, он се није могао извући с тим камионом којег је он дужио, из тог потока. То је једини разлог зашто он није могао вероватно да уђе, ја нисам водио полемику о томе нити сам ја причао са сваким мојим војником. Зашто он није могао да скрене ту, зато што је механички волан и зато што је камион можда имао двадесет и кусур година.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А ваљда знате да се за Ваше људе на командном месту тамо у тим викендицама храна дотура на километар. То би командант требало да зна, храна се дотура на километар далеко?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Господин Бранислав.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Што он тврди?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Господин Бранислав је возио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Питаћемо ми то њега?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Дабоме и он је возио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Питаћемо ми то њега, али питамо Вас као команданта да Вам свакодневно неко дотура храну на километар доле код командног места дал је могуће да Ви не знате јер то вуче и неке друге репрекусије и тако даље?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Не, не, не господине, ми смо имали људе који су прихватили храну, ми смо имали коње који су вукли даље храну, то је све било организовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за положаје, али овде за јединицу?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: За командно место Ваше?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па има господин који је донашао храну код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да управо он је то и рекао али сад је то контра са овим нам је сведок рекао, он каже да оставља храну на сред пута, а он је рекао да је ишао ујутру по храну по хлеб да је мењао?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па није он, он је ранио један део војске који је био на положају. Један део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не говоримо о томе немојте молим Вас, говоримо о вашем том делу где је Ваша команда?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад се на то концентришемо, нико до сад нам није рекао где је?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па рекао Вам је Срђан Манојловић јуче да је он ишао свако јутро по хлеб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да али није рекао да оставља на сред пута храну, разумете то је, овај исказ?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Они остављају храну за ове људе који су били на положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то, он је рекао да за Вас оставља. Питао је колега јел значи на два различита места, он је рекао да, на два различита?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да, ја сам то већ казао, ја сам оставио ту храну и довозио сам дотле, значи једно време сам ја ту остављао ту храну, не знам, значи ту сам је оставио, ту храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми зато Вас питамо, јел остављао ту на путу или је, или су ишли по храну као што смо досада чули из ..?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па госпођо, како су они функционисали то је, то они најбоље знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, Ви знате ваљда као командант да су Вам на сред пута остављали храну или нису?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па вероватно је он остављао до једне одређене тачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не вероватно, али је то месец дана терена, није вероватно?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Друге одређене тачке су, нису госођо никад војници били гладни то је функционисало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ама, не питам Вас јесу ли били гладни, питам Вас јесу Вам достављали до пута хране или нису или?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Некад, па ја не знам дал су достављали баш до пута али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нећете знати, Ви сте командант морате знати, могло Вам је неко отроват војску, да Вам стави неке отрове да отрује целу војску, па како Ви нећете знати?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: То се није могло десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као командант па то је једна од најважнијих стари које треба да знате?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: То се није могло десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Ви дозволите да Вама она цела мањутка са храном стоји на путу три или километар од Вашег штаба и да свако ту може да прође и да стави шта хоће, ја не верујем да сте били такав командант?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Не може госпођо зато што је то било обезбеђено, тај реон је био обезбеђен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, пустите било обезбеђено, кад су биле ту борбе, сво време кажете да су у близини борбене јединице?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Борбена дејства су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па могла је животиња ући било ко?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Била од три до пет километара од те зоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте дозволили да храна стоји за Ваше војнике на сред улице?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Не то се није дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како, онда он не говори истину, једно од те две ствари мора да?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па он ако је довезао храну онда је човек аутоматски преузимао храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није аутоматски он је рекао он је ту остави а онда наиђе човек, не зна се кад наиђе, није аутоматски?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Не може да наиђе човек за пет сати госпођо, кад је то синхронизовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може да наиђе за пет минута, а да се стави отров за пет минута?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па не може зато што у непосредној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви знате боље него ја?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Близини одатле почиње то викенд насеље и ту су били Ваши, наши стражари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, то, то заиста није логично, а нарочито не за Вас команданта?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па логично је госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би дозволили да Вашој војсци стоји храна на путу, то стварно нема логике никакве и Ви знате да је то нелогично што причате?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ту, ту храна кад се остави, ту нико није могао да дође да отрује војску, ту је само постојала војска на томе делу, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад се не зна ко је могао да дође?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Значи никад није могло десити нешто ту да неко отрује војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знате и сами да је то нелогично путпуно што сад причате сви, потпуно нелогично?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Који су камиони, он говори о неком дајцу Ви говорите о стодесетка, стопедесетка у смислу габарита, терета, носивости, тежине, како могу ови камиони да дођу и та хладњача, до Вашег командог места а кажете да он не би могао преко неког моста или не знам ни ја вододерине, прећи са овим дајцом, јесу ли то различити камиони?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па ја кажем да су они задужили камион, он је конкретно задужио камион стари, који је тад био двадесет, двадесетпет година.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па само у смислу старости није могао да савлада?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па не, него тај камион је био полуисправан, колко се ја сећам, и он никад се није пуштао с тим камионом у ту, то је једини разлог био, другог разлога нема, апсолутно, а ми смо имали наша два камиона која су била мобилна и увек је у један камион ускакао један шофер, возио га или неко ко је знао да вози и други је возио Медић Бранислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно и Медић Бранислав је рекао да је он ишо по хлеб и довозио хлеб?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Јесте, да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд сада овај, откуд сада сведок довози хлеб, оставља на сред пута кад је Медић Бранислав ишао?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па госпођо, ја не знам шта су се они договарали у међувремену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема шта су се договарали, ми овде, он је дужан да говори истину, он се не сме ништа договарат, Ви можете да причате шта хоћете Ви сте окривљени?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Не, тамо шта су се договарали кад су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али ако Медић Бранислав иде по хлеб свако јутро као што је то речено и није спорно, шта ће сад дупли хлеб који он доноси у вреће и оставља на пут?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па некад је ишо и Срђан Манојловић, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Срђан у реду, Срђан и Медић Бранислав, али никако није овај сведок и остави га на сред пута хлеб?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па 35 километара, овај линије је било затворено са војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, стално идете, скрећете на друго, говоримо конкретно о команди?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па говоримо конкретно госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не говорите, говорите, ако и говорите али Ви имате могућност да говорите шта хоћете, шта Ви кажете?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам казао у вези те хране, значи ту храну кад сам остављао ту, значи вероватно није могао да иде Бранислав по ту храну, вероватно је значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли сваки дан да сте довозили, нисте Ви вероватно рекли?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Само мало, кад сам ја оставио ту храну ту, значи ја сам оставио ту храну због тога ту што су била ратна дејства, значи могуће је да човек, значи ја донесем ту храну и оставим ту, он не излази из камиона, значи ја сам оставио ту храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ама, он нам је рекао да иде свако јутро у пекару, како бре он је оставља, није могао?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја човека нисам никад виђао човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Који је дошао по ту храну и узео је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро у реду је немојте даље, изволите имате ли нешто још да кажете или објасните?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па имам да ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам шта да Вас питам, Ви сте дали одбрану јел хоћете Ви још нешто. Хвала Вам можете се вратити, да прозовемо Медић Бранислава да га питамо, извињавам се, па ћемо даље ко још. Ко је још се јавио, јесте се Ви, хајде изволите пошто Вас никако не видим увек седите мени исред, тако да не могу да Вас видим. Медић Александар, изволите.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добра дан, јесте ли хтели да питате, да прокоментаришете?

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па да, и да питам и да прокоментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Добар дан и Ђури.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Добар дан.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Да га питам прво, јел ме позна.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Познајем Вас господине из виђења, значи познам Вас.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: А прво да питам, јел имао некад возило марке «Фића».

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, имао сам.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: А од кога си купио.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То сад не могу да се сетим то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел од Вас купио?

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Да.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То сад не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се од кога сте купили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па пре колко година је то било, побогу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па нек каже господин пре колико година.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колко сте имали аутомобила у животу. Колко сте имали аутомобила у животу?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па имао сам можда пет, пар комада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад не знате за пар комада од кога сте купили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не знам, кад је то било.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па прије десетак, једанаест година, бели фића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се не можете сетити од човека од кога сте купили аутомобил?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А заједно сте после с њим у јединици?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: И шта је још било специфично, ја сам спавао, Бимба је био с тобом, врата сте оно, гурали, гурали и развалили да ме пробудите, морао би се тога сетити.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Могуће, никакви проблем није значи, могуће.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па откуд онда да ме не познајеш.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Реко сам да Вас познајем, значи, ал не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да нисте никада с њим били у контакту да га познајете само из виђења?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Из виђења значи, човека овако, значи нисам имао ништа посебно са тим човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ако сте купили ауто, како нисте имали посебно, па не купује се ауто сваки дан?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, како, не сећам се за ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то се ретко ипак купује у животу ауто?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Фића, али не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нема везе и то је ауто, који год да је и бицикло је превозно средство, што?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се да сте од њега купили, не сећате се човека, знате само да се из виђења знате, јел тако остајете при томе, добро, изволите?

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Да ли може да каже да није био у извиђачима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у извиђаче?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Ја сто посто знам да је ал, добро.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, ја знам да са возио комби и тамо где сам био у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није био у извиђачима?

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Друго још питање, јел био икад код команданта кући у Новом Саду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били некад код Медић Слободана?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Једно пар пута.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Да ли смо се можда тамо виђали и мој надимак с којим ме је он звао Куме, баш ме увек ословљавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте га видели тамо?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, били сте код Медић Слободана кући, а кад сте то били кући?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јако давно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После рата?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јако давно, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја Вас малопре питах јел сте се виђали с овим људима после рата с неким, Ви рекосте нисте ни са ким?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Команданта сам да виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант, јел се разликује од људи? Овде су сви оптужени, ја сам Вас лепо питала са овде оптуженим присутним или неким из јединице јел сте се виђали некад после рата, Ви сте ми рекли да нисте, сад кажете да сте били код Медић Слободана кући, значи да не говорите истину, а имате обавезу да говорите истину.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јако давно сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема везе да ли сте давно, ја сам Вас питала после рата, нисам Вас питала у ком периоду, пре две године, три, од рата до данас сам Вас питала. А што имате потребу да не говорите истину? То су ствари које никакве везе немају да ли се се видели с командантом или са неким од окривљених осталих? Чекајте, сад директно имамо чињеницу да сте слагали. Рекли сте да ни са ким се нисте видели после рата од овде оптужених, сада кажете да сте били код њега кући. Значи, то није истина, а ја сам Вас упозорила да морате говорити истину.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То је било јако давно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не говорите истину ако је било, па нема везе кад је било. Нисам Вас определила у ком периоду.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Мене колико сећање служи једно три, четири месеца то је било пред хапшење наше у Новом Саду био си код команданта кад сам и ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел истина?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Треба тужилац да реагује заиста стварно ово је баш предметно стварно. Шта кажете? Имате ли још неко питање?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па исто то искретање с тим камионом колико ја познајем мало камионе и то дајц је мањег габарита него 110, значи да није никакав проблем скренути до команде, а и лично виђао сам га сваки дан пред командом у Трнову, то је привремено. Ја мислим чак, колико мене сећање служи, да је рекао да он и Бранислав су били пред командом у Трнову, да је Бранислав то дао у свом исказу да су вршили заједно са два возила потребу и то са нашим камионима пошто војска Републике Српске је оскудевала са камионом. Ја више питања немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам. Замолићу Медић Бранислава да дође.

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Медићу. Знате ли се, јел сте се видели некада?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Ви њега?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се знате из виђења или се знате овако?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Знамо се овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како? Јел сте се дружили?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: У јединици тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте разговарали некад с њим?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С њим јесте?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми око ове набавке, ево чули сте, шта Ви кажете? Мислим знамо шта сте рекли у Вашој одбрани, па зато?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Па зато да је довозио до једног одређеног места не знам, не могу да кажем ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви сте рекли у одбрани да сте Ви ишли по хлеб?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Ишао сам али мислим да сам рекао да нисам ишао сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он каже сваки дан да је остављао поред пута, а Ви сте рекли?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Поред пута ја хлеб нисам узимао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте узимали поред пута?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ...са храном?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Не, ја кад сам ишао по хлеб ишао сам горе у пекару и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико често сте ишли?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Па не могу вам рећи колико често, али скоро сваки други дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте Ви сте ишли и евентуално Срђан, да сте се мењали, понекад да је он ишао, а никад нисте споменули да је он доносио храну негде или да је ишао?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Мислим да сам рекао да је Ђура и ја да смо доносили хлеб, а не Срђан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је Ђура доносио хлеб?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте рекли да је остављао поред пута?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И храну поред пута?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате? Добро. Шта Ви кажете, Ви кажете да сте остављали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: То сам и казао, значи, ту сам остављао храну, значи нисам виђао ко је носио храну. Значи, носио сам храну ту, нисам виђао ко је носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што се тиче камиона Ви сте возили камион, јел тако то није спорно и камион је могао доћи до викендица чим сте ту паркирали?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Стопедесетка коју сам ја возио могла је доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он возио, јел се сећате?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Па ја колико мислим исто 150-ку, али не могу тачно да вам тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знате шта сте имали на терену, јел знате шта је имао?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Стопедесетку сам ја возио која је дошла с нама из Ђелетоваца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињете два камиона да имате, имате два камиона на терену, професионални сте возачи?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Стопедесетке две су биле наше на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он возио једну од њих?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Па не знам јел он возио стално или није уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возио ту други камион тај?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Па не знам не могу вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је иначе од возача још био поред Вас стално, а могао да вози?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Па било је возача доста, али сам ја возио и Ђура је возио, е сад да ли је још неко возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на овог сведока?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неки камион који се повремено појављивао?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Па било је од Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту код вас у викендицама да се појављивао?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Камион не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесу ли ти камиони били оспособљени да могу прићи до викендице, јер Ви нисте постављали никакав проблем око прилажења викендицама колико сам схватила?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Па ја сам прилазио викендицама свакодневно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и тај други био паркиран ту поред викендице? Враћамо се на иста питања, јер већ смо то рекли да јесте? Па шта кажете на све ово?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Ја сам возио, господин Бране не каже да сам возио тај дајец, значи остале камионе, он је човек возио тај војни камион, сад које марке ја не знам које су биле марке, то сам и казао, значи стварно не знам дуго је времена прошло које су марке биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има још нешто? Можете се вратити. Изволите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само још два питања за сведока. Господине Милеуснићу, месец дана сте тамо у Трнову код те команде, да ли су тамо довожени какви ратни заробљеници?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У Трново код те команде, то питам?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не, нисам никога видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Никад никог заробљеног тамо нисте видели?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Никад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас замолити Петрашевићу још једном да приђете. Извињавам се што Вас поново позивам. Рекли сте у једном моменту «сведок све лаже», а ја Вас нисам питала на шта све то мислите да лаже, па Вас молим да то нам објасните да евентуално га питамо у том смислу?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па добро, вероватно то је било исхитрено све, речи све, али већину ствари лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас морамо питати?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па рецимо, лаже да није био у извиђачима. Лаже да не зна мене, да не зна добро шта сам радио. Чак у Ђелетовцима смо се доста дружили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А извините после рата јел сте се Ви с њим виђали?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да, па то сам споменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је рекао да је био код Медића неколико пута, а Ви сте споменули '94. годину, али мислим тамо после '96. јел сте се виђали с њим?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Наравно, па то сам споменуо тај кафић «Александар», три до четири пута годишње смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел истина да сте ишли у тај кафић «Александар»?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Јесам, ишао сам. Могуће да сам био са господином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел сте ишли то после рата у тај «Александар» кафић?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Па то јесте после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што мени рекосте да нисте се виђали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Пуно је времена прошло стварно, не знам шта да вам кажем.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Он добро зна. Споменуо је дајца, да је команданта повезао дајцом? Ја 99% сам сигуран да командант поред ципа «паера» не би ушао у дајца, нема шансе, нема шансе, он не би у «голфа» да га неко повезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по британском принципу?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Какав принцип то су. Нигде он није мрдноу без нас, нигде, нема шансе, јер ми смо осим безбедности волео је и да подигне себи рејтинг са тим што има више људи у обезбеђењу и каквих људи, значи крупних људи, попут Момића, Момић је још крупнији од мене. То је њега импоновало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта још у вези овог што сте рекли да не говори истину?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Шта је још споменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На те суштинске о којима смо говорили, о којима је он говорио? Значи, да је био стално тамо у Трнову, односно на то да није уопште долазио до викендица, да никад није био ту, да није ни знао просто где је ваша та команда? Да ли сте га Ви виђали некада ту код команде?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Што се тиче да ли сам га видео не могу да се сетим код команде наше, значи где смо ми код викендица, то не могу да се сетим. Ево пробао сам док је говорио да се присетим не могу, ту би нагађао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате да вас је возио он, тај хлеб и те порције?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Знам да је био на терену, који задатак је имао то не знам. Значи, знам из овога шта су му били наредили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте га некада виђали ту поред команде кад сте ви долазили, пошто сте Ви рекли да сте често долазили са командантом у команду у Трново, да ли сте Ви њега виђали?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па и то не могу да прецизирам. Не могу да прецизирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то би било око разношења хране, не знате?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Око разношења не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате да је неко некад остављао храну на путу?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ма не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ето то је битна околност?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па видите, нама се десило да смо на Кладушу кад смо ишли да смо отровани, то би такав пропуст био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је доносио храну?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Знам да је Зекан, Медић Бранислав да је довозио. Е сад да ли је и Ђура стварно не могу да се сетим да ли је долазио до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам, то би било све. Ви нам рекосте шта рекосте. Имате ли нешто још да кажете што Вас нисмо питали?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкови? Имате право на трошкове за превоз до Новог Сада до Београда и назад за данас и за јуче. Колики су Вам трошкови у износу аутобуске карте, ми немамо право за?

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: Нису проблем трошкови. Не треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите трошкове?

Изјављује да трошкове не тражи.

Питања нема.

Хвала. Завршили смо са Вама за сада. Могуће да ћете бити поново позвани. Сад у овом моменту не знамо, али углавном за данас смо завршили. Можете да идете. До виђења.

Направићемо паузу једно 20-ак минута да се мало одморимо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес прекине ради паузе за одмор у трајању од 20 минута.

Хвала седите.

Ја ћу Вас замолити да позовете сведока Опачић Ђуру.

Сведок ОПАЧИЋ ЂУРО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Опачић Ђуро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, јел знате што сте дошли, што сте позвани?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да будете саслушани у својству сведока, јел тако? Ви сте били саслушани пред истражним судијом, сећате се тога?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што почнемо узећемо само неке основне податке. Име Вашег оца?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Саво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: 03.05.1957.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Биочина село, Книн.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сад живите?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Илије Башићевића б.б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта радите, јел сте запослени?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте запослени? Јел сте у пензији?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега живите?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Од повремениг рада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Издржава се од повремениг рада, упозорен, поучен, положио заклетву, па изјави:

Ви се саслушавате данас на главном претресу у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину и све што знате у вези догађаја за који Вас будемо питали да нам кажете сте дужни, сем оних ствари које би Вас или Ваше блиске изложили великој материјалној штети, кривичном гоњењу или кривичној одговорности. Значи, морате нам одговорити све што Вас будемо питали у вези догађаја о којима овде се суди и не смете ништа да прећутите.

Такође сте дужни да положите заклетву. Текст заклетве имате испред Вас па ћу Вас ја замолити да је прочитате.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Заклињем се да ћу у свему што пред судом будем питан говорити само истини и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође, да би Вас сви ми чули, пошто је велика судница мораћете говорити мало гласније?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето то Вас молим. Рекли сте да се сећате да сте дали исказ овај код истражног судије? Јел се сећате шта сте рекли?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па шта сам питам. Не сећам се, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел остајете при ономе што сте рекли?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Остаје у свему при исказу који је дао у претходном поступку с тим што објашњава:

Е сада ћемо Вас ми питати да нам Ви испричате, пошто, како видим овде из истраге Ви сте, што кажу од самог неког основа у овој јединици па да нам све испричате. Кад сте почели да радите, колико сте радили, на којим пословима, шта сте све обављали, па ћемо онда прећи на терен и тако?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па од '92. године, негде не знам који месец тачно, примали се радници обезбеђења Нафтне индустрије Крајине. У то време звало се интерно обезбеђење НИК-а. Кад сам ја стигао тамо 30-ак можда, не знам тачно, значи мала је то јединица била. Било је неколико неких одељења и углавном послови су се радили, чували смо те бушотине нафтне више од неке крађе, не знам ни ја. То је у позадини било, значи није линија прва она. То је отприлике почетак тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е кад сте Ви дошли коме сте се јавили тамо?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја мислим Боци Медићу, или Вученовић Браниславу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте Ви сазнали да они траже те раднике обезбеђења? Како сте уопште дошли, јел сте знали неког?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, нас двојица смо ишли да тражимо посао. Чули смо у Мирковцима да се прима обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вас двојица? Ви и?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па један Тепшић Павао неки, он је радио с нама. Чули смо да се примају радници обезбеђења. У то време није било посла у Крајини јако мало и кренули смо у Мирковце и стали случајно у Бановцима на пиће неко, шта ли је не знам и неко нам каже не морате ићи у Мирковце, то је овде у Бановцима и ми стварно одемо и дођем код њих и кажу добро сте дошли и за пар дана почели радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко вас прими ту?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим Вученовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вученовић Бранислав или Слободан Медић?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Бранислав, Боца је био тај дан ја мислим да сам попричао с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам је рекао?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па да треба радника да се то формира, да ће то бити све веће и да ће тај терминал некад радити нафтни и тако да смо ми можда неку чак и пола године и радили док се тако ти послови са тим бројем људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ми реците јел сте закључили неки уговор о радном односу?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И закључили сте уговор?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Уговор прво сам добио на одређено, на неодређено радно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На одређено, па онда на неодређено, јел тако, тако обично иде?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте предали радну књижицу?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: И радну књижицу и уписани сав стаж у радну књижицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време које сте тамо провели?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су вас распоредили, на које послове и задатке? Јел сте добили нешто, радићете као па не знам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Чувар на пољу, то пише у првом решењу, а касније што сам новије решење било је обезбеђење као радник обезбеђења, то су ови касније добијали а код мене још пише чувар на пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел све време Ви радите то?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, док је у радној књижици, значи до '96. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, све време радите на пословима ту обезбеђење нафтних поља?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми овде присутне оптужене јел њих познајете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све их знате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они радили, јел знате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па Перо и Ацо, они су с Боцом били као његово лично, јер то су другови, јер као обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Медић Александар и Петрашевић Перо?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су радили као обезбеђење Слободана Медића?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, сад ако се може тако назвати с њим су где год је он ишао они су ишли с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко био са њима?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Био је Момић Милорад, ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих тројица?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко био?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја мислим да није у смислу обезбеђења јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јел су стално они били са њим?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па како да кажем, они су се појавили тек, сад почели смо од почетка приче, па смо прескочили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема веза, ајте Ви наставите?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Кренули смо онда на терминал. Терминал је требало радити па је требало више људи да се прими па су ту формирано као неки водови и чете и. Почела се зидати та касарна, ту се некако формирало обезбеђење, формирано извиђачи, формира радни вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то ме интересује. Какав је то састав био организациони? Сад сте споменули неки вод радни извиђача, шта је?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па имали смо две чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: То је сад у другој половини можда мог радног односа, јер дотад су биле неке групе, неки водови, не знам. Имали смо две чете, значи прву и другу чету, извиђачко одељење и радни вод један састојао се од старијих људи и тако јер доста људи се ту измењало, требало је по линији градити тако неке бункере, бетонирати у селу, те куће обнављати где је војска била смештена и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел сте Ви нешто радили, неку функцију у тим водовима или четама?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви били?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па на почетку сам био чувар, војник. Ја говорим војник јер били смо у униформи са оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Касније, кад се то већ оформило више радника, онда ме је Боца питао да ли могу да водим једну групу. Ваљда је сматрао да сам озбиљнији, старији сам био од тих момака, па сам био као командир чете те друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чете, друге чете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Која се састојала из три одељења и три вода и једно одељење противваздушне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каква је Ваша улога била као командира чете? Шта сте требали да радите?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ништа. Држао сам тако људе на, што би рекао, на окупу, водио рачуна о сменама, о стражама, да им не фали нека опрема, да нема свађе, да нема алкохола, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви постали командир чете? Да ли се сећате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не могу се сетити датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим које године бар? 1992. сте почели радити, а командир чете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: '92, '93. можда негде '93, '94. ивица сама, ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се у том моменту кад се Ви запошљавате, како се зове та јединица?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Кад се запошљавам – Интерно обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тако?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад добија овај назив "Шкорпиони"?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Добила је негде кад смо већ при војсци били 1994. године, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А при којој војсци сте били?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Република Српске Крајине војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да сте били при тој војсци?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Имали смо војну пошту, сад не знам напамет број, али постоје документи и све. Генерал Душан Лончар је обављао смотре, војнички чисто, построји се да види с чиме се располаже, јер тај део је наводно био јако битан, та граница, та линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сем генерала Лончара, да ли је још неко долазио од тих војних лица вишег ранга?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па долазио је тај Милан Мартић упамтио сам га, неких генерала, углавном војника тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неко од полицијских тих старешина, да ли је долазио?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја не знам ко је у полицији онда био, могуће да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да сте видели неког ко је долазио?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не сећам се по имену како бих рекао. То кад дође нама се најави нека делегација тако да ја не знам и ови на рампи пропусте, буде или ручак или неки договор или тако, али то је све ја мислим на нивоу војске Крајине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми то када су постали "Шкорпиони", када сте Ви постали командир једне чете, колико вас тада има у јединици?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У комплетној јединици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У комплетној, да?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па стотинак, можда три одељења, око 90 људи и ПВО – око 120.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комплетна јединица "Шкорпиони"?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ја питам комплетна јединица?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Пута два, значи отприлике тако и друга и извиђачки вод је бројао неких 15-ак, не знам можда и 20, е за радни вод не знам тачно бројно стање њих је било 20-ак ето тако колико могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ми реците, јел и даље командант Слободан Медић у том сада таквом саставу?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, цело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми поред њега јел постојала нека команда која је с њим функционисала заједно?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Кад сам почео радити ја мислим да је био заменик његов Вученовић или Стојковић, као имао је свог заменика и било је нека три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојковић Слободан или Вученовић Бранислав?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да су били и један и други за редом, не знам редослед. Углавном док није касније дошао Вуков Александар, онда је он био његов заменик пошто је био и школован и полицајац и млађи дечко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када је он његов заменик?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Епа не знам датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли до неког одређеног периода, не датумски?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим док није рањен на линији Вук, онда је дуго времена провео у болници и заменио га је Љубобратовић Мића, командир извиђача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми на терену кад се ишло на терене, пошто сте Ви све време ту, да ли је Вуков био и тамо његов заменик?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па он је, видите ми знамо да је он заменик као заменик из Ђелетоваца, да смо тако отишли али он је био цело време са извиђачима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он био са извиђачима?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Пошто је то место где су извиђачи били некако да кажем најжешће и најопасније, тако се направио распоред. Они буду ту и Вук је био цело време с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био неки њихов командир или?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Командир извиђача, буквално мислим, ако је он ту онда је његова, то су његови људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова функција, што кажете да је био заменик команданта?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па то је био у Ђелетовцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на терену?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам како да га назовемо на терену. Водио је извиђаче, али смо га сматрали замеником сви пошто је био и доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ми реците, јел сте ви имали неке униформе, оружје?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, имали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте имали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па од оружја аутоматске пушке већином. У Ђелетовцима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у Ђелетовцима и на теренима?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па на терену је било зоље и аутоматско наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиштоље?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ништа овако и минобацачи мали 60 мм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиштољи?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: И пиштоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какве сте имали униформе?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Униформи је било црни комбинезони и јел две врсте униформе смо понели ради прљања и шарене маскирне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли смо почели смо од команде, па смо рекли да је, значи Слободан Медић био командант, да је његов заменик био Вуков Александар. Да ли је још неко од људи био у тој команди, да ли је постојала нека команда? Знате шта је команда, неко командно место где се одлучује?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: На терену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сад причамо још у Ђелетовцима?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па није, како да вам кажем, Боца није био с нама. Ми смо радили туру са четири дана радимо, па четири дана се иде кући и тако у круг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био, кажете он није био са вама?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па није спавао с нама, буквално ми та четири дана смо били ту и онда он дође сваки дан обавезно да обиђе и пита шта има ново, каже војска задовољна и шта фали, а неког командовања посебног није било, јер то је била линија утврђена, урађена. Значи, само је било смене проводити и у круг ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је доносио наређења, одлуке, ко вам је саопштавао, пошто сте ви ипак били командир те друге чете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па командант Боца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то деси кад треба нешто да вам нареди да се уради?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па сад ја не знам, не могу да се сетим ниједног конкретног наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево рецимо кад треба да каже иде се на терен, како он то саопшти, јел вас позове вас, друге, како, па објасните нам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па отприлике то кад смо ишли на терен прије позвао мене, Перу, Митровића, командире ајде да кажемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам је рекао?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Иду сви на терен околу и као што је било по тим селима сви су на терен ишли те године, а ми смо испадали као изузети, као заштићени од терена и пуно је момака бежало, пријави се код нас у јединицу и кад прође терен тамо у то место одакле је он да отказ, е онда каже с Лончаром да се договорио да и ми морамо на терен ићи, јер буквално су сви ишли у круг и фирме и сви су морали то проћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како вам саопшти да идете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па да ћемо ићи на терен, да неће бити ништа страшно, ништа опасно, да ћемо видети задатак тамо кад дођемо који ћемо добити и храна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом тог саопштавања, јел се нешто консултовао са Вама или Вам је издавао наредбу?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Није то наредба, него идемо за три дана или за пет, не знам сад не могу да се сетим. Углавном идемо у околину Бихаћа неко ће нас тамо примити, с неким је био у контакту тај водник, после и линије смо тамо држали, тако да ми док одемо тамо не знамо ништа, знамо да идемо тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате од кога је он добио наређење да ви идете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам. Не могу знати од кога је добио, само смо ми из целе приче очекивали ићи ће се на терен јер испадали смо као заштићени, јер ови околу су сви у неким ТО-има и не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад вам је саопштено, на којим сте Ви све теренима били?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па моја чета је ишла у околину Бихаћа 1994.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте ишли још негде?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Прва чета је ишла онда 1995. исто ја мислим, не знам који је месец био у околину негде Велике Кладуше и моја чета је поново ишла 1995. у Трново. То су три терена та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ишли Ви на Бихаћ с Вашом четом, Ви сте исто у том периоду били командир у Бихаћу, шта се тамо дешавало, шта сте имали задатак да урадите?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па кад смо дошли, мислим да нас је неко сачекао у Кореници, Титова је бивша, онда смо отишли у Личко Петрово Село у касарну, баш у касарну и ту смо провели неких 6-7 дана у неком исчекивању, па смо све послушавали шта ће нам бити задатак конкретно и до краја је нека линија, држали смо линију неку комплетну сви, значи била је линија 50 метара испред ови што одмарају, 15 дана смо тамо били. Буквално линија, не видимо од кога али ту смо морали бити на том месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми каква је била дисциплина у вашој јединици?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па на нивоу је била дисциплина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Није било алкохола, пушкарања оног како је у то време у Крајини било улицама да су бежали људи од рафала. То се овде није дешавало, није било туча, свађа, јер одмах у почетку се оцењивало и они су или није примљен или јако брзо раздужен опремом и ишао је кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како се одржавала та дисциплина?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам како. Са сваким се разговор обављао и видело се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је разговарао са тим сваким?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па командири који примају тако, све је ишло на препоруку неко неког тако доведе и препоручи јер ту је јако пуно људи. Не задржи се два, три дана или пет и оде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми колико сте Ви као командир друге чете били у контакту са командантом? Колико често?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У Ђелетовцима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ђелетовцима и на терену, сад смо дошли до терена?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У Ђелетовцима сваки дан, можда је био неки дан да не дође он, да је негде на путу и не знам ни ја, али сваки дан, значи око 9 сати, 10 ујутру ми радимо свој посао, линија, замењујемо људе и тако. Он долази с једне стране. С друге стране дођу ПЕРО Петрашевић и његови другови седну у трпезарију или у канцеларију. Пита шта је било ноћац. Једноставно неки извештај поднесемо. Јел било проблема, пуцања, минска поља и они оду негде до Шида и не знам ни ја где оду после подне кад се Боца враћа обично сам и онда опет мало попричамо. Али то је било све оно ништа службено, да кажем тако. Како је на линији, па седне са мном па обиђемо линију или са извиђачима тако да види шта се тамо дешава често. То је буквално сваки дан скоро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме је он то долазио, одлазио?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Џипом неким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали неки возни парк ту у Ђелетовцима?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте имали од возила?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па било је неколико комбија, стодесетка једна. На њој је било противавионски топ троцевац тзв., заставица возило једно или два, не знам ни ја, ТАМ 110 или 150 не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су камиони?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Камиони, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два камиона?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја мислим сад два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате од кога сте добијали оружје?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Оружје већина људи је донела са собом. Значи ми смо га одмах задуживали преко магацина, мало их је било који немају оружје и уписан у његов број пушке и назначимо да је то територијална одбрана кад буде ишао да се њему његова пушка да је да не мора раздуживати, а ово оружје је било у магацину код нас. То смо по потреби на реверс буквално узмемо од тог магационера и издамо и задужимо војнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми како је долазило до магацина то оружје? Одакле је оно долазило уопште? Ко вам је дао оружје, Ви нисте имали оружје, нисте производили оружје? Одакле вам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па знам али не знам одакле је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате одакле је долазило?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим из Вуковара да је долазило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па из касарне претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске Републике Српске?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А униформе и то?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Униформе не знам. Униформе су магацин, јер су оне кројене или куповане, то не знам. Мислим да су прављене или куповане, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ишли на овај последњи терен јел тако у Трново?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је саопштио да се иде тамо? Шта Вам је речено?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па исто командант Боца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не могу сад мислим дословце али исто у смислу морамо други пут ове године на терен, то се мора, ситуација у Крајини тамо узбуркала да кажем па шта ћемо тамо да осетимо шта ће бити тамо нечег, зла да кажем, мора се ићи али нема проблема идемо као нека морална подршка том народу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да питам. Шта вам је био циљ вашег одласка на терен, што сте ишли?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам. Нама је био циљ да одемо и да што прије се вратимо да скинемо то како бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али шта је био циљ вашег одласка уопште? Зашто сте ишли на терен? Какав задатак сте имали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Кад смо дошли горе онда били смо један дан на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли Вам је саопштио командант идемо на терен ту и ту ради тога и тога да обавимо тај и тај посао?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да ћемо држати линију углавном и бити морална подршка пошто тамо фали бораца, народа да кажем и да је јако битно то Трново, не знам ни ја ради Сарајева. Ја не знам ни колико је то далеко од Сарајева, па смо ми то тако схватили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте отишли?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Отишли смо из Ђелетоваца исто слично као што смо и за Бихаћ ишли, постројавање, било је ту неких који нису хтели да иду. Једноставно они су раздужени, јер била је казна отказ. Нико није силом ишао. Ишли смо аутобусима, не знам два или три аутобуса, ишао је један камион велики шлепер рекао бих. Возио је муницију и неке теже ствари, те гранате и то. Камион један мали био је, хладњача, храна нека тако готова јела, сокови и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте се сместили?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па кад смо дошли у Пале ту смо чекали неку везу, па смо отишли на Јахорину, хотел «Шатор». Ту смо још очекивали да ћемо бити више дана. Ми смо се разместили, знам сећам се да је било хладно иако је то мај месец, па смо негде грејалице таман направили и негде пред зору неко је однекле јавио да се иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, колико сте остали само тај један дан?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Тај дан и ту ноћ можда до, два, три сата, углавном у свануће смо били у Трнову, значи кренули смо по мраку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми за то време док сте ту, јел командант имао неке састанке с некима, јел неко долазио ту, јел одлазио негде он, да ли знате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Е не знам, ми смо били по собама у хотелу том «Шатор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели неку другу војску или неке старешине ту војне, цивилне, полицијске, било какве?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па нисам, испред тог хотела било је неких цивила ал то су оне куварице, неки домари и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нека друга војска?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, никог ту, јер нисмо ни очекивали, рачунали смо сутра, прекосутра да ћемо одморити тако нам је речено и ми смо били по собама разместили се и ноћ не знам колико је било сати, неко, не могу да се сетим ко је јавио да је Боца наредио да морамо сићи у Трново док не сване неким војним путем, наводно који је инжињерија пробила можда који дан раније, јер видео сам да има оних жила из земље, да то није пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Редован?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово кад сте Ви постављени за командира друге чете, јел сте добили неко решење?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмено?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Вам је саопштено?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ето из неког руковође, како бих рекао, прешли смо као морамо пошто смо сад војна јединица мора бити и неки командир и разводници и командири водова, командири одељења да би лакше то функционисало да нема група великих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Слободан Медић дође и Вама каже, јел?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, командир чете, заменик командира чете, па смо онда бирали командира водова тако поштене људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он Вама каже ти ћеш бити од сада, од овог момента командир друге чете, јел Вам тако рекао?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа нисте добили, неко решење или нешто?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не. Решење још увек оно исто о радном односу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су други добијали нека решења, рецимо заменик команданта па командир прве чете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, па вероватно би и ја добио да је неко још добијао, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте дошли сада кажете спуштате се ка Трнову са Јахорине и где дођење?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па прошли смо Трново место, ја мислим, нисмо се ни заустављали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трнову нисте се заустављали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, колико се сећам, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали где идете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па речено нам је горе да силазимо у Трново, јер ми смо очекивали. Ми смо прошли Трново и на излазу из Трнова одмах ту је колона стала, јер нас су водили неки војници, не наши јер нико није знао тај пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато Вас питам како сте знали где идете и кад сте стали ту са колоном, шта је било?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ту смо стали у неко раскрпше, па су нас они одвели лево сад како бих рекао с те главне цесте излазећи из Трнова у неко викенд насеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је одвео?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ти Босанци, мислим нису наши, они су водили нас, не знам којим возилом, не могу се сетити јел пицгауер или камион, углавном они су нас довели у те викендице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: И у мотороле онда дали су нам те фреквенције њене да укуцамо да би могли комуницирати тамо између себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали Ви моторолу?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су функционисале те везе?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па испочетка добро, а после кад год је, да кажем, кад је било густо стане, зато што се на тај канал, ми смо мислили да нас нико не чује, па кад нам је стварно требало кад смо имали погинулог или рањеног кад смо пробали оним шифрама да одрадимо сви нас преклопе, војска, не знам ко је. Онда смо видели да оне нама не вреде ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел су радиле, јел се могла успоставити веза?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, могло се разговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве сте то шифре користили?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па имали смо, то смо добили од неког, то су троцифрени бројеви, па тако да не би се комуницирало речима него ако треба хране, ако треба муниције, ако треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви кажете ако треба храна, кажете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ако нађемо храну и ако је број да измислим 3, 5, 5 ту је храна, онда јавим 3, 5, 5 да ми се достави а он има то исто па дешифрује да је то храна или муниција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па доле ја јавим Боци у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите кад сте Ви на терену?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте имали неке ознаке именом за неке ствари? Не шифрама, не бројкама?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: После смо причали отворено, те шифре смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте некад користили рецимо за храну да кажете оружје, или за оружје да кажете неки други термин да се не би знало на шта се односи? Да кажем, вашу неку терминологију интерну?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам ето, не знам како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некад користили кад сте хтели да набавите оружје да кажете рецимо донеси не знам храну?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Кад нам је требало оружје, морамо по шифри или отворено рећи, треба нам оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте користили неке друге речи?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па кажем, после смо отворено причали кад смо видели да нас прислушкују и да не дају причати, док почнемо са шифрама они преклапају. Онда смо тако довијали се, имали смо два канала, свега два, први и други па почнемо на првом, па брзо пређемо на други и завршимо реченицу тако смо некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел сте успевали да успоставите тај контакт?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Успевали сте? Јел се некад десило да нешто не можете пренети у неком значајном моменту неку вест битну или нештошто сте желели да питате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта онда урадите?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па онда смо силазили доле. Ето ја конкретно кад је требала бити смена Боци је јављено данас биће сутра, спреми људе. Ми се навече спремимо, покупимо ствари, чекамо зору, а морамо прије сванућа да сиђемо, јер то је пут да се могло само дању ићи. Везом не смем, упитам га, него сиђем доле, узмем овако с неким сиђем, ризикујемо, сиђем доле и онда прије сванућа се вратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је далеко то где сте ви били на терену и то где се налазила та команда њихова, где је био командант?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Три, четири километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То идете све пешке?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, пешке смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви могли пошто сте били командир чете, да ли сте могли донети неку одлуку, а да не можете ступити с њим у контакт, да Ви самоиницијативно донесете одлуку?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте могли?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нисам имао неких потреба, што бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли бисте смели донети такву одлуку да сте имали потребу а без његовог знања?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па једино ако се не би могао чути с њим, јер ја сматрам да би донео неку одлуку па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек сте се успели чути?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја и он колико смо се требали у вези линије. Он упита јел све у реду и тако, јел нешто фали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим кад би било нешто хитно да требате да поступите, а рецимо нема везе, да ли сте Ви били овлашћени, да ли сте могли Ви самоиницијативно нешто одлучити, да рецимо се помери јединица, да се повуче, да се измести, да се нешто као одлука?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, зато што нисам знао ни шта је лево ни шта је десно, куда да повлачим, ако ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте доносили такве одлуке, нити би смели донети?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би смели?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не бих смео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неко други, шта мислите, смео донети неку важну одлуку без његовог одобрења или наредбе?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није смело? Да ли је Вуков Александар, рецимо, могао донети неку одлуку пошто је он био заменик?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам да ли је смео, ја колико знам није доносио сам одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није доносио? Нико није доносио сем команданта?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па нико, јер нисмо знали ни куд идемо ни шта нам је лево, шта десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, знам али мислим у неким ванредним ситуацијама, рецимо не може се успоставити веза?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У ванредним нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Велика гужва, треба нешто одлучити, шта би ви радили?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ми нисмо имали такву ситуацију, а да смо имали морали би донети одлуку неку па како било да било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без знања команданта?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да. Ако би се морало рецимо на резервни положај неки и ако би не знам, ако се пробије линија, значи морао би реаговати по ономе што смо имали ми разрађено ја и мој заменик на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми кад би се радило о неким важним одлукама, које нису биле толико неодложне, да ли би их могли доносити без знања команданта?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Молим Вас поновите питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад би требали донети неку важну одлуку?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја да донесем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веома важну одлуку, али не да се помери сад линија, јел вам прете наравно опасност, него неку одлуку која је важна, да ли би Ви лично смели, шта мислите да ли је неко из јединице смео сам да одлучи шта да ради?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само је командант доносио одлуке, хоћете да кажете, тако произилази из Ваше?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Тако некако. Неко је рекао алфа и омега што се тиче наређења, извршења и командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алфа и ромеа, шта Вам то значи?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па неко је рекао то овде, да се питало њега за све што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то значи алфа и омега? Добро. Све се питао? Добро. Реците ми Ви сте провели колико времена горе на терену?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У Трнову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим равно месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли силазили у базу?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико често?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Е сад тај терен наш је. Први кад смо дошли горе не сећам се први или други дан одмах је једна чета ишла горе, ми смо на још два места били док нисмо ту линију утврдили, ја мислим здањих 15 дана да смо држали ту линију, али прије те линије, одакле смо кренули кући још на два места смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми то време док сте ви горе, јел долазите у базу па идете, јел се мењате, како се дешава?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Свака два дана смо се мењали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свака два дана ви силазите доле?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, не. Силазимо, да на смену, не силазим ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па смена, значи мени дође пола чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви нисте лично силазили?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па јесам, ја сиђем с том половицом а Перо оде са другом горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Перо?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па заменик мој, јер ми смо поделили чету. Касније смо урадили сви горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дмитровић тај?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Дмитровић да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците ви кад сиђете, ваша чета, ево чета је била сад сте сишли, где то сиђете, у команду?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па то ако се може назвати команда ту је викенд насеље, ван Трнова је, до Трнова има неких километар, не знам. Ту смо били смештени по викендицама тим које су имале кров и тако и то смо звали неком нама командом пошто ту се вршила смена, храна се ту издавала и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми колико боравите ту кад сиђете с линије?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па два дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто два дана? Како горе тако два дана доле?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда ви спавате у некој од тих викендица?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ваша та викендица била удаљена од ове где је био командант?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Где смо ми спавали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви лично, Ви?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па неких 30-ак метара, 30 до 50 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте се Ви виђали са командантом свакодневно?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па да, јел кад је ту онда смо се виђали, али већином времена ми проведемо доле спавајући, јел доле два дана на линији нема, није се могло спавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел командант ту борави, јел сте га виђали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па он је спавао ту у тој да кажемо штави, у тој викендици и кад негде оде ту се враћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел одлазио, где је то одлазио?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја нисам нигде одлазио, не знам где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел сте га видели да одлази?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с ким је одлазио кад би одлазио, јел ишао сам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не. Одлазио је са својим друговима овим Пером Петрашевићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обезбеђењем?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Увек заједно цип и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек је с њима ишао? Јел некад ишао сам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели да је ишао сам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, није ми познато, макар док сам ја ту доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел неко долазио код њега ту на састанке неке нешто, да ли сте некад видели?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па долазили су, сад ја не знам јел су то били састанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате неког ко је долазио?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам, то су ми људи непознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Босанци, кажете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, по говору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи то су војници неки њихови?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Војници, униформисани да са пинцгауером, са камионом уђу, поседе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви не знате ниједно име, нити неког познатог?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ту где је био командант смештен, јел још неко с њим био ту у тој викендици?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим да је Перо ту спавао, ја мислим и Момић и да су ту спавали баш с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његово обезбеђење?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, у тој викендици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је био неко ко није силазио са терена, који је стално био на терену? Ви сте силазили сваки други дан, јел био неко ко не непрекидно боравио?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па били су извиђачи наши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они радили?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Они су били на таквом месту горе између нас и нашег десног крила јер, како бих рекао најжешће је било и они су били цело време горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И спавали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: И спавали тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вуков Александар?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: И он с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стално је био горе?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Пошто је то баш такво место били и онда један дан Вук, ја мислим да је Вук, ко ли је јавио да дођемо горе да се добија појачање и стварно гледали смо, бројали, војници униформисани, браде, мислим сви у врста иду у колони и мислили смо иду у круг некако, тако нам испада да ми њих не можемо избројати и ми смо се нешто са Боцом тамо, овамо, он каже сви горе, јер наводно стигла је нека обавест од неког да су они добили појачање да се планира напад и нешто је изгледа од тог било, јер жестоко је онда артиљерија њихова почела да нас напада и онда смо сви отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте провели тамо?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Задњи, најмање 10 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без силажења?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Без силажења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли сте некада видели Вукова јел силазио некада одозго?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па долазио је рецимо кад сам ја на смени кад смо горе ја и Перо Вук дође код нас па заједно обиђемо линију. С њим сам силазио баш кад нам је Боца а и њега су лагали изгледа спремите људе ујутру стиже смена и ми гледамо нема смене људи спремили ранце, пушке и онда ја и Вук сиђемо доле код Боце. Каже Боца, вечерас сигурно јер њега варају. Задњих тих пар дана је увек свако јутро је неко попијем кафу онда гледам да се магла не дигне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате ко је њему давао та обавештења и те наредбе?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Боца? Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли он некад се пењао горе на линију?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: На овој линији није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад није био?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Код мене није био, бар на она два дана, на она четири није, на тој линији ако причамо исто, други део тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на првом делу јел био неко?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: На први део смо ишли заједно, значи ту је била нека борба после подне и рекао је да ће сутра ту се наставити акција а да ми морамо ту ноћ ту линију задржати и отишли смо горе с једном четом Боцо и не знам ко, један вод у ствари, не чета и још је ту неких људи у наставку било из Босне и не знам. Ми смо тај део затворили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико се он задржао ту на линији?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па неких не знам, сат, два, времена и он је сишао доле и онда ми смо остали да чекамо ујутру ту смену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем тог једног пута, што кажете да је био, да ли је још неки пут био на линији?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Није, па нисмо више, ја мислим ни имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ви остајете тамо месец дана?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, али више од тог терена је ова линија о којој кажем да није био горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али то је 15 дана, а овде остаје још 15?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па нисмо линија више ни имали, мислим ова та нека Лисичја глава, како се зове ту смо остали два дана. Он је нас довео горе један мој вод и мене и оставио и сишао је доле и ујутру су дошли наше одељење минобацача и неки људи из Босне и рекли су да они имају тај дан да се чисти то брдо и цео дан је ту та борба била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми јел знате да ли је имао неко камеру, јел снимао ту код вас у јединици?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Камера је била у Ђелетовцима, снимало се ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на терену?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: И на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је снимао?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па снимао је Косановић Душко и како се овај зове Стојковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је снимао Стојковић?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Камера је била, ја мислим да је он почео снимати кад овај се разболео, шта ли је, не знам ни ја Косановић. Онда знам да је он ишао линијом, имао је неки фотоапарат, још сликао нас је одмах на поласку, па пред хотелом «Шатор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Косановић?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, не овај Стојковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми јел знате да су убијени неки муслимани?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па сад знам изгледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте знали тада?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Тада нисмо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел сте чули нешто о томе?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па после него што се то десило, причало се тако, неко је спомињао неку размену, неко јесте, неко није, али мислим на терену самом нисмо о томе причали, јер поготово други део нашег терена нити се времена имало нити о томе да се прича, него кад смо дошли почела је кружити прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули уопште ту причу, јел сте на терену чули?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: На терену ја мислим скоро па ништа, него нешто се чуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како па ништа, јел сте чули или нисте чули, како да чујемо скоро па ништа не чујете? Не може никако, може да се чује или да се не чује?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не знам како да вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел се чује или се не чује?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Неко спомене изгледа, да је неко побио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е шта спомене тај што спомене?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па изгледа је неко неке побио људе, па ко, ма није они су пуштени и тако, мислим те приче ништа да каже јесте одвели су, побили су, јесу, нису, него више тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули да се то десило?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: За сигурно кад сам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кад сте уопште чули ту причу?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Целу причу сам кад сам погледао касету, тај снимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А део приче?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: А део приче у пар наврата тако с неким од војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тог дана кад се десило?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Епа не може не, зато што гледам Ваш исказ из истраге, не може не, не?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Након што се то десило па да сам чуо побијени су неколико људи, нису, на томе је остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питам кад сте чули, јел тог дана?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја не знам, јер тог дана ја сам дошао са смене и спавао сам тај сутрадан, прекосутра смо ишли на смену, ту колико смо могли чути шта се чуло, а нико није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате који је то дан па да кажете тог дана? На основу чега знате, како опредељујете тај дан?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не опредељујем тај дан него то се десило један дан вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како Ви знате који је баш то дан, ако нисте баш тог дана чули да се десило? Данас се чуло.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не знам јел сам чуо тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ћу ја Вама да помогнем, да Вам прочитам оно што сте рекли код истражног судије, што сте овде мало детаљније то рекли, па ћете Ви сад мени рећи јел то тако било? «Јесте ли Ви чули нешто о неком обуству неких цивила за то време док сте били на том терену, па јесмо, оно касније чуло се, нико није веровао. У то време јесте ли чули?» Пита Вас истражни судија. Ви кажете «да, у то време. Када сте чули? Па када смо били горе да су неки цивили убијени», па каже истражни судија: «Када сте чули, одмах непосредно тог дана или после неколико дана или како? Па ја мислим тога дана, али то се онда причало, јесте, нису, размењени, размена се спомињала, један каже јесте, један није, то се тако причало али нисмо имали времена ни причати нити смо веровали у то јер ми смо били горе на линији». Јел тако? Немојте не знате, знате, Ви сте сведок морате да знате, јер тако сте Ви рекли?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па препричавало се, сад ко ми је причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте тог дана чули кад се то десило, јер тако сте овде рекли, ево ја сам заокружила, ево тог дана?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не знам јел тога дана било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тако сте рекли, морате ми објаснити?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не знам, можда сам рекао да је тога дана, можда сам чуо горе на линији од неког или ме је неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не може можда, јел сте чули или нисте?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не могу да се сетим, колико је година прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се сетили, рекли да то није било тако давно?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Јел ја верујем да је мене неко запиткивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је било у седмом месецу, крај седмог месеца 2005. године и Ви сте ово изјавили што сам Вам ја прочитала, Ваше речи, Ваше, значи нисам читала шта је други рекао и Ви сте лепо рекли тог дана сам чуо причало се, јесмо, нису, јел то тако било, ја Вас питам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па кажем вам чуо сам од, не знам од кога сам чуо, али се прича јесте, није. Неко каже била је нека размена, ма није, побијени су, ма јок ко ће их побити. Мислим свега, тако се ништа да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се, где се Ви налазите кад иде ова прича?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Како где се налазим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На линији горе, па где се налазите, јел сте доле у викендици, јел сте горе на терену, где сте?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја не знам тачно који је то дан се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па када смо били горе, Ви кажете, да чули сте, па када смо били горе, то горе јел то викендица или је горе тај борбени?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Горе би требала линија бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Епа зато Вас питам, значи Ви сте на линији претпостављам? «Па смо били горе да су неки цивили убијени. Када сте чули?» - Пита Вас судија, а Ви кажете: «Ја мислим тог дана, јер ми смо били горе на линији», ево то сте рекли «ми смо били горе на линији», значи Ви сте тог дана, неког тог дана кад се то десило, није битан датум 5, 10. него тог дана кад се то десило и кад сте чули били на линији, из овог произилази што сте Ви рекли, јел тако? Па како је дошла до Вас таква информација до линије, од кога чујете, од Ваших бораца, од кога?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Од војника, од бораца што би рекло, прича се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па чули су нешто, начули су нешто, па не знају, па питају мене као па ја кажем не знам ни ја. Тако се то препричавало да се нешто изгледа десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се десило?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ето да је неко убијен, да је пуштен или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је убијен или пуштен?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па неки људи, неки цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који цивили, јел се определило ко су?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали ко су? Јел се причало неки Муслимани, неки Хрвати, неки Срби?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Неки Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Су побијени причао је неко ту?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Неко, опет каже, ма ко је, ма јок, ко ће побити, тако да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли Ви проверите то, то је ипак једна необична вест, јел проверите, јел назовете, јел питате некога?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нисам звао никога, него два дана смо били онда горе на линији па сам два дана доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте сишли то доле, то претпостављам да је сада викендице где су, јел то доле?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел питате некога?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ни са ким нисам разговарао о том догађају. Мени се чини да сам једном упитао Боцу или неког, каже да ништа од тога није било, мислим, као ја сад пренео што се прича међу људима шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже Боца?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ништа од тога, није ми одговорио, него ја сам хтео знати зато што људи питају, испитују, јер негде је начуло се што би рекло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А питали сте га?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нисам га питао директно, питао сам га шта се јел се то нешто десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ама ајде сада мало се саберите, ајде сад се мало саберите па реците јесте, нисте, немојте. Што тако одговарате, Ви сте сведок, морате да говорите истину, не можете тако, па сетите се то је битан догађај због тога смо овде сви?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не сећам се да сам разговарао с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како каже: «Јесте ли разговарали са Боцом икад о томе? Па ја мислим, не сећам се да сам причао с њим». Па онда даље судија наставља: «Па јел се сад сећате?»

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не сећам се речи нису ми речи у глави што би рекло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па не морате речи, нормално да се после толико година не сећате речи, а да ли се сећате уопште да сте причали с њим, да сте га питали, он је Ваш командант, Ви сте веома блиски ту командир чете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, отворено о томе нисмо причали ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте с неким другим причали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ето то што ме неко упитао шта је било ја кажем не знам, хоћу да чујем од тебе и тако у том. То је прича једно време била иста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа нисте сазнали дефинитивно?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сазнајете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нико ми није рекао шта је урађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се то догодило?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сазнате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Кад смо видели тај видео снимак, онда смо се уверили да је то стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте видели тај видео снимак?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па то из Хага кад је пуштено тај дан. Значи, ми смо гледали касету. Та се касета вртела са два терена, рецимо ми смо гледали заједно спојено, али нигде тај део није био и што је даље време одмицало, тако сетим се те приче, мислим није ништа ни било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел икад ико спомињао нешто да има касета са тим?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Е то се причало да има касета још једна са тим податком неким да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви кажете? Јел сте Ви гледали ту некад касету праву?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, ову нисам гледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад је нисте видели?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не. Јел то је што пише по новинама да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ми новине, него.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У видео клубу не. Била је касета, вртела се она без она с оним постројавањем, они попови и тако, а ово да је било доступно ја би је можда

гледао, можда не бих, можда би дошла до мене, онда би био сигуран да се нешто десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте били сигурни да се десило, кад сте видели?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Кад сам видео снимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тад сте сазнали за? Јел сте још некад гледали то?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Тај снимак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте се оно вратили у Ђелетовце после терена јел сте чули да неко има ту касету комплетну, да је неко гледао, да је војска гледала, јел сте некад чули о томе?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Исто да Вам кажем тако се причало, има снимак, а ми смо гледали, нама је дат снимак без тог дела у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вам је дао?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам, не могу да се сетим сада ако није. Не знам било је више тих касета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте гледали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па гледали смо пар пута има још ту једна касета која је снимана у Ђелетовцима па је на крају направљена два терена и Ђелетовци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и сад кад сте видели то на филму на том приказивању те касете, јесте ли позвали неког, јел сте питали сад некога људи шта и како се ово догоди? Јел сте звали некога, јел сте били у контакту с неким?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нема шта не знате, морате да знате. Јел сте звали неког «хало, добар дан, јел знаш ти нешто у вези ове касете шта се то деси», то је догађај ванредан, то није обична ствар?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја мислим да сам с Пером причао, да сам назвао Перу и казао «види то се десило, ево и приказују» и са Зораном Топићем, мислим то што су ми ближи ови да смо нормално да смо се састали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Медић Слободана позвали и питали га, он је био командант?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Боцу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не, задње две године нисмо уопште у контакту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две године нисте били у контакту? То значи од?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, од тог догађаја па уназад, од тог снимка па уназад. Мислим нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте с њим причали кад сте видели касету нешто у вези касете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте, после знаки, касете, кад сте сад видели на телевизији?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, нисмо се ни видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад га не питасте «команданте бре шта се ово догоди»?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: па нисам, кажем вам једно две године сигурно уназад нисам био с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али наменски да га позовете да га питате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само са од овде оптуженим само са Пером Петрашевићем?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После кад сте видели касету сад сте ми рекли да сте назвали Перу Петрашевића?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, Перу Дмитривића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Перу Дмитривића?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да и Зорана Топића, можда сам још с неким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с неким од овде окривљених овде присутних?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: А не, с њима нисам, не. Ја сам на Перу Дмитривића мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да морате ми рећи има више лица са истим именима. Добро. И Ви тако остајете командир чете до краја, јел?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па до краја док нисмо предали Ђелетовце, УМПРОФОР је неки био јордански батаљон неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И предадoste?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да. Враћене су униформе, већина је враћена униформе, наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте Ви после радили?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: После расформирања јединице? Па ништа, изашло се из базе и отишао свако својим путем. Мислим неко се негде запослио, разишли се буквално људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико сте познавали Слободана Медића?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја сам њега упознао некако прије него што сам почео радити код њега нисам лично га знао, него знао сам га мотор да вози, косу дугу да има, мислим по том, а познајем га од тог дана кад сам почео радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте га познавали, обзиром да сте вероватно били с њим често јер сте били командир чете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Четири те целе године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, шта би рекли о њему?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Као команданту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па уопште, у било ком погледу?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам, ништа не могу лоше за њега рећи. Викао је стално чувајте људе. Кад неко погине, буде рањен обавезно зове зел има децу, јел има фамилију. Гледао је на терену да нас, не знам ја то тако гледам, он је тамо у Трнову и Бихаћу могао нас гурнути негде, неком дат, посудит јединицу, као што су радили други неки. Он се изборио тамо за неку нашу линију. Ја с те стране гледам, лепо од њега. Били смо на тој линији, то је отприлике посао као у Ђелетовцима по неком шаблону линија као линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате још нешто да нам кажете у вези ових догађаја?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам шта би вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте били ту у Трнову, значи за време тог боравка, јел сте виђали неку другу војску, да ли је било још неке војске ту? Питала сам Вас за Јахорину, а нисам за Трново, јел било, кога је било?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па било је, ишло смо једанпут или двапут на телефон. Било је у центру тамо војске босанске те њене војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неких других формација из Србије да ли сте виђали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па било је од Аркана ја мислим, његови један део мало је нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте их виђали или сте чули?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, само сам чуо јер касније су дошли у испомоћ наши извиђачи. Један део његове војске је дошао горе кад је већ вруће постало, па сам чуо мало на вези по надимку неког Аркановог војника па смо причали каже дошли су у испомоћ његови, нешто мало, сад колико је могло бити наши, али овако нисмо, нису били с нама у чети, у сменама у викендицама, негде су имали смештај у Трнову ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Опачићу како се сналазите на војним картама, јел сте имали прилике да их видите да их користите?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Чисто војне нисам, имали смо војну карту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, у смислу да нам, имамо ми ту неку војну карту па евентуално ако се сналазите по томе да нас мало оријентишете где сте?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Терен у Трнову?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, баш тог локалитета Трново и околине?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Могао бих да објасним кад се изађе из нашег викенд насеља пут Трново, значи окренемо према Трнову на улазу у Трново неких можда пола километра, километар прије центра лево се скреће. Иде се, то сам упамтио, кроз неко гробље, има кривина и пење се горе полако у брдо јер су нам смене ишле. Смене су биле ноћу у 3 сата по мраку камионом до.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какав је тај пут, макадамски или асфалтни?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим да је био асфалтни, али сав у рупама, асфалтни пут.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А где је ова Лисичја глава?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Данас да ме неко ...ја не бих знао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У односу на ове викендице, у односу на Трново, знате, та Лисичја глава?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не бих знао отићи тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја сам схватио да сте ви имали за тих месец дана да сте практично имали три положаја, да сте променили три положаја.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нисмо ми, извиђачи су ишли негде на неки положај. Ми смо били на тој, ако је то Лисичја глава.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте употребили тај термин?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, јер то сам чуо тамо, ако је то тај део. Ту смо држали ту линију, после тога смо дошли у Трново и Боца онда каже нашао сам линију једну до краја ова сада коју покушавам да вам кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, ајмо онда то некако сад видети та два положаја на којима сте били тај први положај и овај други положај, Ви и Ваша чета на којима сте били, јесу ли то један поред другог у том неком смислу или сад у односу на Трново и у односу на ове викендице?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не бих знао казати где је та Лисичја глава. Не бих знао отићи, а овде рекао бих да јел овде смо пуно пута силазили одоздо, ишао сам пешице некад ујутру да видим кад ће смена, па би отприлике има неко горе рачвање, онда

дотле се дође камион, идемо лево пешице до наших положаја, а десно је неки пут водио асфалт негде даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Настављао асфалтни пут?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Настављао да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је ово последње време, то до краја терена?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А овај положај где вас је командант одвео на ту Лисичју главу, кад је то било у овом временском смислу, да ли је то било одмах пошто сте дошли тамо на Трново или?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не могу се сетити јел су извиђачи негде ишли прије или смо ми ишли с тим водом, не могу да се сетим, јер ми смо отишли негде пред вече, одвео је чете горе и рекао је да ће ујутру доћи, као ту нема у смислу ту нема никог, али доћиће сутра нека екипа да провери то брдо и ми смо били убеђени да ту нема никог. Међутим, ту је било и неколико лешева кад смо ми дошли па су их наши људи сахранили и закопали на том делу. Ја сам видео да је ту нешто било и ми смо целу ноћ ложили ватру, седели лепо разговарали, чекали неку линију, неку смену. Међутим, кад је та екипа дошла сутра, босанска нека војска долази, то је рат.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте да сте Ви чули те неке приче у које нисте ви тамо ни веровали, јесте било, није било, јесте била размена, није била размена, значи, тај моменат, тај дан где сте ви а где је Вуков са положајима? Јели то ова Лисичја глава или је то ова друга половина вашег терена, друга половина вашег боравка на терену и та друга линија ваше чете у временском смислу? Разумете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не разумем стварно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пробајте да нас временски определите када иде та прича коју нам испричасте да сте чули за то стрељање у смислу јес било, није било, временски кад је то било за време вашег боравка на овом терену од месец дана, јел то било у првом делу, у другом делу?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Други део.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тада сте на овим дефинитивним коначним положајима?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, у другом делу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је Вук, да ли је Вук вама са десне стране или са леве стране?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Мени са десне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Вама са десне стране?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Са десне стране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко вам је сусед са леве стране, да ли то знате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Са леве никад нисмо. Било је једно одељење мало, можда десетак људи ови неких добровољаца што је било уз нас. Они су били преко неког потока, а то је као наша крајња лева тачка, а лево до краја никог није било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Под чијом су они командом били, под Вашом или?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па под Боцином командом. Они су ишли као, то су људи, ја мислим већином из Крајине па су тих година хапсили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, али нису били под Вашом командом, јер то је Ваша четга?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не. Они су били нешто попут да кажем, извиђачи су били крајње десно, а они су били преко пута тог потока, тај положај је био. Није неки положај, а иза њих никога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате под чијом сте ви као "Шкорпиони" под чијом сте ви командом, укупно ко је командант Медићу, претпостављени?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У Трнову?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не морате рећи именом, али која јединица?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ето рекао сам како смо дошли и то с једног терена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како вам је дотурана храна, муниција, тамо, како је то ишло?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ишло је до тог раскршћа камионом доведу. Пар пута нам је довезао па смо се чак пењали гоњем горе, још кажем мобилисани они, коњи, муницију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Значи, до тог раскршћа, где се пут рачва, па се десно наставља асфалтом?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, не, ми смо лево на положају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте лево, али кажете до тог раскршћа?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ту камиони долазе до тог раскршћа. Е онда горе или неко сиђе по ту храну или.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је далеко одатле до вашег положаја?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па нема пуно од тог раскршћа горе до положаја па неких да кажем не знам да ли ћу погрешити 200 метара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел то страна, брдо, брег?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да, у кривинама и уз брдо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је Вуков у односу на то место?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Кад се попнемо горе ту на нашу линију Вуков је крајње десно. Он је десно, од њега су друга јединица била. Он је био нама на десном крилу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то снабдевање било заједничко и за Вас и за Вукова или сте и једни и други силазили доле да покупите храну, муницију?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ми смо носили већином сува храна за та два дана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па добро, али хлеб?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Понесе се муниција, храна, чак и хлеба. Овај је нама, сећам се неколико пута на коњу човек доведе по сандук муниције, батерије од мотороле. Довезе нам директно на линију, па смо знали силазити исто доле, јер мени је далеко да ја узмем за Вука па да му носим целом линијом горе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли ће и снабдевање за Вука ићи прво на ваше линије па онда десно за њега, то Вас питам, разумете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не сећам се јел неко од њих силазио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел то исти пут и за њега и за вас, тај пут одоздо па нагоре на линије?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, али ми кад се попнемо у лево на ту линију наша линија овако некако иде, а Вук је истурен на у односу на то раскршће можда право, само се не може тако, него се мора ићи около.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Него се мора ићи около преко, па то Вас питам, јел преко Ваших тих положаја па до њега, но добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Сад не знам да ли се с друге стране може доћи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је доле код тог раскршћа или дотле докле већ долази камион, да ли је доле било неких исто викендица исто порушених, спаљених, целих?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: На самом том раскршћу?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па доле у близини то на раскршћу у близини раскршћа и тако?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не знам, не сећам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Често сте силазили?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Сетио сам се извор неки да има, да има вода нека да смо знали застати, нешто неки извор, неки мостић, ето тога се сећам на том раскршћу, на том асфалту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно питање. Пут од Трнова према Вашем кампу, како се каже, где сте одмарали, дал је изнад тих викендица где сте били или је, викендице изнад пута куда према Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се до викендица силази, или се према викендицама пење од пута, то Вад пита?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па равно је, ја мислим да је. Ту где смо били смештени, јел.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте на одмору.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да. Ја мислим да нема неког успона. Мислите на успоне горе, доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим да нема нешто, да сам упамтио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је растојање од пута до тих викендица, од прилике, ако можете.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам, да ли смем рећи то, јер није далеко, не знам у метрима, можда петсто метара да кажем, јел тај пут иде и даље од викендица, ал ми смо били смештени баш у том делу, ал он, тај пут иде и даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је икад остављена храна на путу код овог раскршћа, или можда на овом путу према тим викендицама где сте се одмарали, па да Ви идете накнадно по ту храну. Дал се Ви сећате.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам, не сећам се. Јел имали смо ми људе који су знали сићи доле па донети храну, батерије за моторолу кад нам стане и тако, али храну смо, већином конзерве, то смо носили горе, чак и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је било куване хране у овом делу где сте одмарали.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ту смо имали храну своју, само смо хлеб ми требали. Ми смо имали пун камион конзерви, не знам готових јела шта је било, сокова, хладњаче су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких мањерки са неким.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не могу се сетити, не могу стварно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, само да се надовежем на питање, да ли знате ко је доносио тај хлеб, пошто кажете имали сте све обезбеђено само је хлеб сте куповали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па негде ја мислим из Трнова да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је био задужен за набавку хлеба?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је обављао послове око набавке хлеба?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па око набавке, не знам, требало би да обавља Вученовић Бранислав, тај интендантски део што би реко, њих неколико, тај Стојковић, како се зове, то је њин тај део био, углавном нама није хвалило ни хлеба ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Али нисте видели ко иде по тај хлеб, ко је задужен за хлеб, дал сте видели некад да долази са хлебом, чиме се доносио хлеб, јел ишо, чиме цип?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камион.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је возио камион?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па камионе су возили Медић Бранислав и Ђуро Милеуснић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била су два камиона, ту код Вас?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да, јел некад је био један паркиран некад два, али обично су били у Трнову, али је већином један био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њих двојица су возили. А да ли је сем њих још неко возио камионе?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не сећам се. Ја мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесу ли они онда ишли, јесу ли они као возачи камиона ишли по хлеб?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Мислим да кажем да јесу а да нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да ли знате, дал сте видели. Па то зато Вас питам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је доносио хлеб, ко је био задужен за ту врсту набавке?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим да су они из Трнова доносили, јел нема одакле да нам донесу хлеб из неке пекаре, из нечега, нема ко други, што би реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Јел нас је чекао хлеб или ту или на линији.

ПУНОМОЋНИК АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је сведок да су шуфре за храну, за муницију биле троцифрени бројеви, а сада, и да је он, да су знали и он и ови из друге стране који су то троцифрени, да ли су ти, те шифре биле написане на неком папиру и тако.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Откуцане машином писаћом.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, а да ли је ту био и неки термин поред троцифрених бројева као шифе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га то питала али рекао је не.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само троцифрени број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ја сам питала то већ?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: То је, да само троцифрени бројеви, у случају напада артиљерије, авијације, НАТО бомбардовање, ми смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сам питала, нама одговарајте овде већу, без обзира што Вас пита пуномоћник?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Онда би као требали поступит по тим бројевима, ако се очекује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте нам објаснили, не морате поново?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте објаснили?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да. А није било термина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није, све сам питала?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А интересује ме да ли је Вама признат у стаж тај боравак у Ђелетовцима, у радни стаж.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Јесте, имам у радној књижици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У радни стаж јесте ал у војни није рекао?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А војни није, а јесте ли имали решење кад сте дошли у Ђелетовце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па све сам га то питала, све исто питате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да, имам ја решење код себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сам то питала?

ПУНОМОЋНИК АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Аха, добро, добро, има, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте то сам питала све?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим шта је, какву је функцију он тамо обављао кад је био у Ђелетоцима, исто командир чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сам га питала?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У почетку обезбеђење а после командант чете?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А аутобуси су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даће те нам то само решење да не заборавимо, рекли сте имате код себе решење, па ћемо да фотокопирамо, па ћемо Вам вратит одмах?

ПУНОМОЋНИК АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу ли имали плату и колика је била плата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колка Вам је била плата?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У Ђелетовцима, плата је, то је плаћао НИК Нафтне индустрије Крајине, не могу тачно, које године, три валуте смо имали, крајишки динар, ЈУГО динар и марка у једно време кад је она тешка инфлација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро у маркама нам реците?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Једно двесто, двесто педесет марака.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је давао ту плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је сад?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А он има овде, има више ових решења па ако би могли да узмете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је прво да је било на одређено време које се продужавало па онда?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него он каже да има, да погледате Ви, има.....

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, ово је на неодређено радно време.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Можда нисмо имали ни једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то трајно?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, па не знам, реко да није неко, да ли има уговор. Како је закључио радни однос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је рекао?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сам то питала?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где је био пре него што је дошао у ту јединицу, јел био у радном односу.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Био сам у.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Радном односу у Борову, Комбинату Борово у Хрватској док није '91.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али после, али кад сте дошли у јединицу, нисте били у радном односу.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па нигде ја нисам могао бит од '91. је оно почео рат, '92.већ сам дошао, јел у то пола године, годину нигде нисам имао гди радит. Него није, реко сам није било ни посла нигде, онда су људи масовно долазили ту.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нема више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала?

НАТАША КАНДИЋ: Да питамо сведока шта је, шта је за њега јединица Шкорпиони, како, како је он то видео, да ли је то јединица под чијом контролом, у чијем саставу је била јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, то је рекао. Војска Републике Српске Крајине, рекао је, има Војну пошту, све је то рекао, питала сам га?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, рекли сте, па рекли сте?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја сам неких папира ја и тај Перо Дмитровић прикупили тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледаћу ја сад то што?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Са печатима да се, како се радило у касарни, дневна заповест, сваки дан је била водило се ко је дежурни, шта се ради, шта су радни задаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даћете нам на увид па ћемо ми да?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Од прилике, опис догађаја кад се нешто деси на линији, кад се неко ухапси, има опис догађаја који је оверен, уписан и заведен, ми смо тако неколико папира носили да се види како се тамо радило, или кад је војник рецимо требало да иде, кад је болестан, он добије дознаке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сад ћемо ми то од Вас узет да фотокопирамо, прво да видим ја о чему се то ради, па ћемо онда свима, наравно доставити. Изволите даље?

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је поменуо да се, да је прво ратиште на које је био, био Бихаћ, с ким одлази, шта им је објашњено, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам питала, рекао је?

НАТАША КАНДИЋ: А с којом јединицом, да ли поред њих постоји још нека јединица са којом су они на том ратишту.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У Бихаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел била још нека јединица у Бихаћу?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па било је војске сад.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дал Ви знате ко је био?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, јер ми смо директно у касарну дошли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, не знате, не знате?
НАТАША КАНДИЋ: Добро, а на Кладуши.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам питала, а за Кладушу не?
НАТАША КАНДИЋ: Да ли још.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није он за Кладушу говорио није ишао у Кладушу?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нисам ја био у Кладуши.
НАТАША КАНДИЋ: Био је у Кладуши.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не није био, није он био, него је друга чета?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су били на Трнову и били су.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, а када идете на Трново, када идете на Јахорину, шта је, које је објашњење сте Ви чули, због чега идете тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сам питала, то је одговорио, дао је одговор на то?
НАТАША КАНДИЋ: Са којим обележјима идете, на униформи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали Шкорпионе тада на униформи?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ја мислим да јесмо. Ово обележје било је на рукаву, на, било је метални неки на капама.
НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли носили тробојку.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па то би требало на сликама негде да се види, мислим.
НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли носили тробојку.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, јесте ли имали тробојку на униформи?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја мислим да јесмо, то сад паде ми на памет.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?
НАТАША КАНДИЋ: Ко је возио аутобусе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је те аутобусе возио којим сте дошли до Јахорине?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па то шофери из, ја не знам јер Шид транс, Шид експрес. Било је неколико аутобуса, тај шлепер, то шофери цивили.
НАТАША КАНДИЋ: Јесу ли они аутобуси, где су се налазили док сте Ви били на.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: На Јахорини. Видите ми смо из аутобуса изишли испред тог хотела и први пут сам аутобус видео тридесети дан или тридесетпрви кад смо, тамо су нас чекали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се вратили?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?
НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте у то време док сте били на Трнову чули неке приче, да ли су ишли ти аутобуси некуда са, са Јахорине.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па нисам, не, не нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате причати, да Вам кажем?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Још смо се бојали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вам кажем, морате се окренути овамо, али не због тога да би Ви гледали у нас, него зато што се не чује ништа, па не могу да скину транскрипт, значи гледате овде према већу, а ја ћу Вам пренет питање ако га не чујете. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је, овај, да ли је сведок сазнао ко је, како су стигли ти заробљеници у.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не рекао је све сазнање о заробљеницима је рекао, све смо та питали, са свих страна о заробљеницима, заиста и он је рекао то што је рекао, не можемо ту?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има сазнање о томе ко је, ко је, чији је тај камион био у коме су били заробеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он и не зна да су дошли камионом?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он и не зна ништа у вези тога?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је само чуо о неким, а он не зна ни чиме су дошли, ни како су дошли, ни ко их је довео, ништа. Добро?

НАТАША КАНДИЋ: А да питамо сведока, када се појавила касета, када је односно када се видела на телевизији, да ли је он, да ли се тада причало, да ли је он нешто дошао тада до неких сазнања, да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала то исто?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Онда смо били сигурни, били да је то, да се нешто причало да нашалост.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте Ви онда разговарали са неким од оптужених у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја неколико пута то?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, нисам.

НАТАША КАНДИЋ: А са неким другим из јединице.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је с ким с оним Пером?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Топић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ти најближи моји, односно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је овај сведок био у некој другој акцији са јединицом Шкорпиони, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Трнова, да ли сте ишли?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, вратили смо се у Ђелетовце и '96. године смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, е извињавам се, изволите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Само једно питање, за следовање, за муницију, за храну, за оружје, да ли се користио неки жаргор?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не, пакет, рецимо, могло се и тако, има пакет, зна ту бити и муниција и храна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Јер кажем кад смо ми пробали шифрама овим, одма преко нас, не чује се ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите браниоци?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја бих замолио председнице већа да се сведок, он је нешто у истрази говорио о команданту, какав је и тако даље, па ћу ја сада бити конкретан. Да ли је командант био храбар човек или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По Вашој процени, то је процена индивидуална?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да кажемо субјективна?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је храбар?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: На основу чега то закључује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је мало пре објаснио, да је стално питао, да се интересовао, да је помагао, да их је извукао?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председнице већа, ми овде смо чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему, немојте само толку увертиру молим Вас, у ширину, по чему, боље ћемо одмах питање, само немојте да почнете објашњаваат питања то онда страшно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему закључујете да је био храбар'

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ето мислим, толику војску и са оружјем, треба то држат под контролом, како бих рекао и одговорност велика, огромна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па по томе закључујете?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па рецимо кад, имали смо тамо у Ђелетовцима кад год, погинуло је неколико људи, увек је он ишао рецимо, то морам рећи, он је могао да каже Опачићи дај два војника, иди извуци мртвог твог борца, међутим он је ишао. То могу сви да потврде, што јесте, јесте, неколико пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он тада ризикује свој живот.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, то је све ризично. Јели у минска поља ући и извући рањеника или мртвог борца, није га хтео оставити, јел, мислим то, то могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Сви да потврде, јер то сам упамтио што сам очекивао да ће мене да пошаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да ја неком кажем.

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Реците, нешто је ту и у истрази спомињано, јесте ли имали Ви заробљеника у Ђелетовцима и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали заробљеника?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У Ђелетовцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ево ја мислим да је један од тих папира, баш то смо пронашли ја и Перо о саслушању, хрватска била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са њима?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Они кад су ухапшени на линији са оружјем, доведени су у базу у Ђелетовцима, позван је Боца одмах, саслушао их, попили су кафу, скинули им лисице и предани у Корпус генералу Лончару, е онда се појавило у новинама да су они њих ухапсили и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: А прве батине су добили од Војне полиције Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Јел касније тај кум од тог Шимун Лаце, поздрављао је мене и све остале, кум његов данас живи у мојој кући у Товарнику из које сам ја протеран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Тако да се то некако тај круг затворио па ми то остало у глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли их је он предао, одвезао или је позвао Војну полицију да дође и да их одвезе и тако даље, и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате такав податак?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Знам да су им дали чизме суве, сад да се сетим ко их је одвезо до Вуковара, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ал су углавном сигурно предани у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не можете, не можете.

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председнице већа, ја видим да Вама то, не сматрате интересантним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви закључивати, само Ви питање, ајте немојте стварно стално прекидати?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја нећу закључивати, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па молим Вас немојте толко објашњавати, ајте само питање, е у реду?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Немам питања, сад ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте, немојте толико Ви сад мени објашњавати?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја хоћу примедбу да ставим на начин како сте поставили питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите поставити питање?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Нећу питање, само стављам примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Поставили сте каприциозно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Такозвана питања са замком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Господину Опачићу, данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то било?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Јесте му рекли, овде сте предочили да се он изјаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да је тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Нисте му предочили, три пута кад сте му предочавали, нисте му рекли да је он рекао да: мислим да је тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли, нисте добро чули, видећете у транскрипту, сигурно?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Видећемо у транскрипту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурно, сигурно, немојте да бринете?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Као друго, као друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Он никада нигде није спомињао тај дан, истражни судија је споменуо и рекао да ли тог дана или некад касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ја сам му баш прочитала све?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Па он каже мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо видети из транскрипта колега?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Па не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То има детаљно све унето, а ја сам му прочитала само?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја стављам ту примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да сте поставили каприциозно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Током саслушања господина Опачића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо утврдити накнадно из транскрипта, па ћемо видети?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Друга ствар, прејудиицирали сте оцену исказа Милуснић Ђуре, јесте му рекли да су неки други сведоци, да он не говори истину, јер су ти сведоци, такву оцену Ви можете и да не говори истину и тако даље, такву оцену Ви можете да дате само у Вашој одлуци писменој а никако током претреса, толико и немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо колега, врло љубазно од Вас, а све ћемо то најбоље видети кад стигну транскрипти, јер сад већ радимо по неком сећању, суђење траје пет сати, тако да, нема проблема све ћемо да видимо. Хвала изволите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Прво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво име и презиме?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Адвокат Левајац, да ли може да наброји тачно имена лица који су спавали у команди на том логору који је био измештен из Трнова, ако сам био прецизан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате која су лица спавала у тој команди да назовемо, како сте Ви рекли?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па сад, ја могу нарбојати, ал оћу ли све обухватити или изоставит неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви које се можете сетити, наравно?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, значи Медић Слободан, Перо, Ацо, Медић јел, Давидовић и ту је поред те команде био један магацин с храном која није била у камиону, и ту је неко спавао ал не могу се сетити ко. Неко претпостављам од тих куvara или дежурни или, сад можда сам неког изоставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Адвокат Левајац, друго питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Како су звали то место где спава командант и та лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се некако уопште звали, ако јесте како?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Команда, ето команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команда, добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Јели то се односило кад неко каже дођи пред команду, знало се да ту се иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то Вас пита?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Треће питање, да ли сведок зна у тим како он каже ретким приликама када је Вуков доле у том логору, где је његово место за спавање, где је његова, где је он лоциран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вуково или?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Вуков Александра, он је објаснио свој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је место Вуков Александра?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Нећу да постављам питања која сте Ви већ поставили три пута, то не би било у реду, само оно што нисмо.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја не знам да ли је он имао уопште доле место за спавање, ето не сећам се, ја мислим да су његови били на линији стално, мислим не сећам се места где је Вук спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, четврто питање?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Овде су помињане две тачке за доставу хране, ако сам ја добро разумео, и ако нећу бит преопширан, једна тачка достављања хране и према казивању неких сведока је за онај логор где се налази команда и друга тачка је оно место где се доставља храна за линију, да ли је, да ли постоје те две тачке према сазнању сведока.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да се храна ту довози, значи доле код команде да кажем и горе, да, јер даље од тог раскршћа се носила ручно или не знам како већ.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли су то два различита места.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ово је команда оно је, не знам, да кажем, ми смо звали место испод положаја, раскршће.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Од команде па до тог места где се доставља храна за људе који су на линији, колико је растојање, ако имате, ако сведок има сазнање.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Од команде до места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је удаљено?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Од команде до места где се доставља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је линија?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Храна за борце на линији.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: То је можда, три, четири километара, јер то је тај пут којим смо камионима пролазили, даље смо ишли пешице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Сведок је рекао да је био командир те чете, да је био на линији, објашњавао је смену, да ли они у те дане када су на линији, собом носе храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Тако је, да ли следствено томе они треба уопште да им се доставља храна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је хлеб им се доставља?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Хлеб, хлеб је, ми смо већином имали готова јела, конзерве.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Од тог места где се доставља храна за људе на линији, да ли су, је пут који води од Вуковљевог положаја до те тачке идентичан са путем који води са његовог положаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао је колега, рекао је да не може да одговори?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: До линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао је члан већа?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ја мислим да је ту он покушао нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И није одговорио, рекао је да не зна, рекао је да није сигуран?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ако могу да кажем, до Вука смо ишли само својом линијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекао је да није сигуран, други?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Али он је можда имао другог неког ког је слао по, можда је имао пречицу неку, ја сам ишо својом линијом до њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте да?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Добро. Да ли може да нам каже, шта је тачно од оружја имао, не оно лично, када кажем он, мислим на његове људе на линији, да наброји наоружање које су користили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте све оружје користили на терену?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Вуков или сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша јединица, чета?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па, аутоматске пушке и неколико ТКТ пушкомитраљеза, нешто зоља, то је било у чети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли зна, да ли има сазнања о томе шта је од наоружања било на оном делу линије коју је држао Вуков, имајући у виду специфичности тог места, да објасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је Вуков имао?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па исто, ја мислим исто, имао је можда снајпер, два у оделењу, исто наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је, имајући у виду шта су радили тада било потребе за било каквим другим наоружањем сем тога што су имали они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било потребе још за неком врстом оружја?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нама не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њима?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Него, ето имали смо овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њима?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, не, имали смо подршку артиљерије, то сам хтео у наставку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вукову да ли је требало?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам, можда њему, јел код њега је било жестоко горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А дал знате шта би то могло бити?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Њему, а евентуално неки бацачи и нешто тако да, јел док ми дочекамо подршку артиљерије то је, прође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нешто жешће да, да.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је та, чија је то била подршка артиљерије.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Е па не знам, босанска, да кад морам рећи јелј, јел ми смо пар пута, неколко пута звали Боцу по тим шифрама, отворено, и то сам после од њега ваљда чуо да је он лично ишао код Босанаца, јел ту су ми се Босанци жалили после да им је све гранате потрошио, јел толико нас стисну, да нама дође,

мени и Пери да кажемо идемо, купит се.....мислим, а после артиљерије зна се шта следи, и ми тражимо под том шифром подршку артиљеријску, они гранату, две, три и стану, а гранате поново нападају, и кад је Боца отишо горе, ди ли је, не знам сад чија је то подршка, стала је артиљерија зато што су ови их засули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: А чија је не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је он тражио било шта додатно од наоружања, он је рекао не треба ми, али да ли је тражио било шта, он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште тражили нешто за Вашу чету?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ми да смо тражили.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Било од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, Ви лично?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трнову?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Па на линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На линији?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, јесте, нисте?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ни, ја мислим да, не знам, не сећам се.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо. Да ли му нешто говори ова, овај склоп речи и бројева: «Голф 34».

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: «Голф 34».

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: И последње питање. Он је председнице већа једнога тренутка почео да казује о томе, био је врло неодређен, ја не, не могу да инсистирам ако сведок наравно не зна, ни Вама није полазило за руком, али мислим да је једнога тренутка потпуно нехотично стао. Каже тог извесног дана, горе се нешто причало, и да не парафразирам то шта се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па смо онда настојали?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Наравно, Ви сте настојали, потом каже силази доле, разговара са командантом и почео је да говори нешто шта се десило, није му рекао, јесте, ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, дефинитивно је закључио да с командантом у вези тога уопште није после причао, неколко пута смо га враћали на то?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Када будете видели транскрипт, када будете видели транскрипт, ја Вас уверавам, јер стравично пажљиво пратим, наравно Ви водите поступак и половина ствари Вам јеали кад будет читали транскрипт ја Вам јемчим да ћете прочитати неколико речи где почиње да говори о садржају разговора, ако то није тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, на крају?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ја ћу, овај признати јавно да ништа не пазим и да сам лош «на часу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, дефинитивно, он је покушавао и ја сам на то хтела да се надовежем, он је дефинитивно онда закључио да о томе ипак није разговарао, зато сам му ја?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ја га, пошто је контрадикторно, пошто је то контрадикторно, само да тај део мало разјаснимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево поново ћемо питати?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ако може, битно је, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се вратили са линије у базу, значи у команду, да ли сте у вези стрељања ишта?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Ја покушавам да се и сад сетим, док они, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишта причали са командантом, то смо више пута?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, не могу се сетити, да себи сад ставим речи у уста да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали или нисте?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не могу имровозирати сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега, да ли имате питања?

АДВ.ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Само једно питање. Пошто сад имамо једног командира чете овде, да се вртимо на Женевску конвенцију о ратне злочине и да га се пита, да ли је он своје војнике учио, и говорио им да постоје нека наређења која и не смеју и не треба да изврше, само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вама уопште била познате Одредбе Женевске конвенције?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, па још из ЈНА војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па добро, дал сте поучили Ваше евентуално војнике о томе, јер сте командир чете па стога Вас?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па нисам, јер то су људи који су одслужили војску, који ја нисам морао посебни ником наглашавати, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисте их поучавали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам. Пре него што наставимо само један моменат, чекала сам да завршимо са питањима браниоца. Колега Перковићу морам Вам рећи, кад смо малопре причали о сведоку Милеуснић Ђури, па сте Ви рекли да сам прејудиицирала оцену доказа, погрешили сте, ал знате у чему, зато што је тај сведок приликом мог питања да ли је се с неким виђао после рата, рекао да није, а кад га је после оптужени Петрашевић питао да ли се виђао с њим, он је рекао да јесте, па и са Медић Слободаном, па сам му ја тад рекла да не постоје две истине, значи једно мора да лаже, то је било у том делу, што ћете Ви и утврдити из транскрипта, а ја сам се сада сетила детаљно мог питања, тако, е али не у концепту оцене доказа, како сте Ви хтели рећи, него у концепту да не постоје две истине, да се у исто време виђао и није виђао, јер је о томе се говорило, па само у том делу да Вам одговорим јер сте Ви већ поставили питање, хвала Вам. Не, не, тако је сугурно било, то ћете видети.

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја нисам ставио примедбу.....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, а ја Вам морам то одговорити јер тако нешто не би ми се могло десити ни случајно да поставим. Како да не, изволите?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су они имали погинулих на том ратишту, рањених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трнову да ли сте имали рањенике или?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А погинулих?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Једног погинулог, имали смо двадесет и нешто рањених.

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Под којим околностима.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Све, овај артиљерија, ми смо на линији, никакви јуриши, нико од метка, све од граната.

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате још?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Конкретно сад следеће питање, да ли би он икада извршио наређење које би му командант Боца рекао да стеља неке цивиле, да побије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знате шта, то је сада после, потенцијално нешто после оволиких година да ли би он?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не рекао је мало пре, служио војску, зна шта сме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте али?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Шта не сме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим то је сад стварно, мислим можете да га питате?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико он хоће да одговори, али заиста није?

АДВ.ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Добро, повлачим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потребно, јер то сад, после све временске дистанце и свега. Поново круг да вртимо, хоћемо из почетка сви да идемо, од тужиоца па онда браниоци. Изволите, стварно сте питали и рекли још једно, још једно и стварно сад поново идемо?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, ако превише постављамо питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, само немојте толко?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Дал би билода ми можда прекинемо да вршимо бранилачку функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте толко увертире?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Или имао право да се сетимо нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али знам али нећемо сваки пут ићи поново у круг заиста?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, ја сам човек у година, четрдесет и осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то не признајем за године верујте, изволите поставите питање?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Али ја имам доказе на жалост противу себе у том правцу. Дакле, да ли, да ли сведок је само чуо за нешто што се зове Женевска конвенција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је прочитао?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Или је то прочитао или је то тумачио јел знао уопште или само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тумачење да, можда писмено, да ли сте?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не, не писмено, пазите постоје разлике у тумачењу, не битно, само што ја питам сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тумачили ту Женевску конвенцију или сте је лично прочитали или сте чули да постоји уопште?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Чуо, можда сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су њене Одредбе у принципу?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Кажем, можда сам негде прочитао, али не.
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, је ли још неко рекао да хоће још неко питање?
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ево обећавам да више нећу да поставим питање.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли Ви желели да?
ПУНОМОЋНИК АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли неко од окривљених и присутних жели да постави неко питање сведоку. Вуков Александар, изволите, замолићу Вас да дођете. Нема везе сада, пошто сам прво Вас видела, изволите Ви?
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Изволите?
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Могу пре свега да исказ оценим као врло коректан, чак шта више изузетно коректан, неки технички детаљи само.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само изволите?
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Који нам могу помоћи везано за неке друге приче које ће бити са другим сведоцима. Да ли, можемо директно да причамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте га Ви слободно?
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Добро. Где ти је Мишић био смештен у кампу у викенд, распоред викендица.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Вук не могу се сетити, јел и ми смо поделили, знаш да смо ишли оно два, два па после сви горе, а док смо били два, два не могу се сетити.
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Добро, добро. Кажу ми шта је специфично на саставу на нашој линији, на саставу чете и извиђача.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има нешто специфично да је било?
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јел има у ствари нешто, преформулишите.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште у том саставу?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па ту ди си ти био, ди су твоји били то је најжешће, ту се стално нападао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао?
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, не, нисам мислио то, везано за географију за.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За положај можда?
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Положај, изглед терена.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Поток онај.
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: О томе причамо.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да, да.
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Сећаш се ко ти је био на крајњем десном твом положају у рову.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: На крајњем десном од.
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Значи до мене.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Командира јел.
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, не, од војске.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Извиђачи јел.
ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: До извиђача, твој крајњи положај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До, до њих, Ваш крајњи положај, ко је заузимао. Ваш човек који је заузимао крајње место до њих?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не могу.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Могу да помогнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па можете, то је?

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, екипа из оралика клинци.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Е па да, видиш не могу сад ми кирџија.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, Макс и Дакс.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Макс и, да, да.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Е тако. Кажи ми колка је удаљеност тог рова и потока, висинска разлика.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У, па не знам, дубоко.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Има седам, осам метара можда и десет.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Има, има.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Како би изгледало ношење терета тим путем, значи од њих на мој крај линије.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не знам како би изгледало.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Значи слажеш се са мном да би изузетно тешко, готово немогуће.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Тешко да, то је стрмо.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да. Кажи ми, минобацачи, наша екипа минобацача где је била смештена, на линији.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Јесу они били горе, не могу се сетити, ја знам само за ону, на том првом, не знам ко ме је питао за овај први.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, не, говоримо о овом завршном делу терена, значи та линија коју смо држали до краја.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не могу ни то да се сетим, не могу стварно.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Код тебе нису били.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, код мене су била та три вода, ја и Перо и три вода и.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Значи да су три минобацача била на мом положају.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да и ти си тамо десно.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Кажи ми, појам «Ловћен 204» и «Ловћен 304».

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Е Вук, питао ме неко, изишло из главе.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Сећаш ли се наше радио-комуникације поводом погинулог, задњег дана терена.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да, да, ја сам био горе, уствари били смо сви горе.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Били смо сви горе кад је погинуо, чекали смо да падне мрак, Синиша се звао.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Био је на носилима, поред њега смо седели, чекали и носили га у хлад да га муве не дирају.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Наравно.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Чекали мрак да би га могли скинути доле.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: А сећаш се да смо причали нешто радио везом поводом тог погинулог.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не могу се сетити, пуно је стварно, не могу стварно.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, ако не сугеришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да ли може да буде једно шифра за погинулог а друго да буде шифра за рањеног.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па могу два појма да буду, два броја, два симбола.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Директно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, напред наведена два која Вам је реко Ловћен.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ловћен 204 и Ловћен 304.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: А видиш сад ми надође ови троцифрени бројеви и ово Ловћен, ја сам потпуно заборавио за, да има, није ми у глави да је било још уз оне бројеве.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако могу ја да кажем како је та комуникација текла. Јављаш радио-везом, имаш «Ловћен 204».

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: И неко је питао, јеси ли сигуран.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да ли 204 или 304.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да.....или рањен.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: 204 је био мртав, 304 је био повређен. И ти ми понављаш 204, Ловћен 204.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Други пут, да.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Толико, нема више шта да га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, хвала. Да ли имате Ви нешто да нам евентуално кажете још у вези овога. Немате?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па, не сад присетио ме тих шифри и ствари, мало ми је и надошло али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, па добро нормално, време је протекло и то је логично. Ништа хвала Вам, можете се вратити. Ко је још желео, Петрашевић, изволите?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Имам, прво питање за Ђелетовце, касарна Ђелетовци, када сте ишли на да кажем информисање или са командантом кад сте се договарали, на којим местима се вршио тај Ваш договор.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е нечујемо, морате прићи мало микрофону?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У канцеларији, добро?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: На спрату изнад трпезарије.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Где, ово друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У трпезарији каже?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Добро. У трпезарији.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Не, у канцеларији на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у канцеларији и трпезарији?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У канцеларији изнад трпезарије на спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А изнад трпезарије, да, да, да?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: А да ли се можда то дешавало на неком другом месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још на неком месту евентуално сте реферисали?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па може бити у трпезарији када је, седне се, попије се кафа и нису то нешто службена реферисања,између нас, значи могли смо на сваком месту да.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: А, сад можда сугеришем, да ли можда док ми ручамо са командантом да сте га Ви командири извештавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, реко је могуће и у трпезарији, рекао је?

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.
ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је то додао да је могуће и у трпезарији?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друго питање везано за Трново, да ли је у питању значи ова друга линија где сте били 90%.
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Да, да, други да.
ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Значи, да ли је командант долазио на ту линију.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Није, није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободан Медић некада био тамо?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Није, није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није, питала сам га ја?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Јер сами смо смену примили и сами смо је обавили.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да рекао је то, да је само један пут тада био?
ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Онда сам пропустио извињавам се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема проблема?
ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: То је то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све, хвала. Да ли неко још од окривљених има неко питање сведоку. Нема. Реците ми Ваши трошкови доласка и повратка, Ви сте дошли из?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Шида.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шида, колико Вам је аутобуска карта, пошто имате право да Вам надокнадимо трошкове превоза до Београда и назад?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам колко је аутобус, за гориво, дошо сам аутом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колко је од прилике, не знамо ни ми. Колко је карта Београд-Шид, да ли знате, аутобуска?
СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: Па не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче да ли знате?
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ако смем да кажем, председнице већа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смете, како да не, питамо Вас?
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо. Па ја не знам. Минимални трошкови под условом да има лош ауто као што ја имам, 1.200,00 динара, плус 240,00, односно пардон од Шида је 200,00 динара за путарину, значи то је 1.200,00 динара, плус 400,00 динара, 1.200,00, 1.600,00.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али пошто ми признајемо само. Пошто ми признајемо трошкове само карте аутобуске, ја сам мислила да Ви располагете подацима за аутобуску карту, ја сам то питала?
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Како да не, у једном правцу је 800,00 динара, да би било исто као што сам мало пре рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једном правцу је 800,00 аутобуска карта?
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Шалим се наравно, немојте ми замерити, негде око 450,00 динара, али Шид је мало даље, то је мало западније тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у износу од 1.200,00 динара.
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Одлично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стварно, хвала Вам колега, баш, па ја свашта од Вас ћу научити заиста, много Вам хвала, значи од 1.200,00 динара, то ћете, јел обезбеђено, у соби 210, ћете подићи новац за то.

СВЕДОК ОПАЧИЋ ЂУРО: У овој згради јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Питања више нема.

Сачекаћете такође да ово фотокопирамо и да Вам вратимо документа. Хвала Вам што сте били па зато му и дајем оних 200,00 добро 1.500. Хвала Вам можете да идете. До виђења.

Наравно, имамо још једног сведока, морамо њега да саслушамо. Позивоте молим Вас сведока који је присутан. Ја ћу Вас замолити да дођете овде да станете. Видите нешто. Ми смо данас саслушавали два сведока пре Вас и дошли смо до 2 сата, тако да је већ доста времена прошло и не би имали времена да Вас саслушамо комплетно. Да не би Вас на пола прекидали у саслушању, ми ћемо Ваше саслушање да одложимо за месец април. Ви ћете на ову исту адресу, ако је иста, Беркасово, општина Шид, Партизанска 93, послаћемо Вам позив за април месец са тачним термином кад треба да дођете. То сам Вам хтела саопштити, с тим што имате право за трошкове за данашњи долазак аутобусом до Београда и назад, па ми реците колико Вам је карта аутобуска да би Вам додели трошкове?

СВЕДОК ДМИТРОВИЋ ПЕТАР: Ја сам аутом дошао а Ви сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи исто ћемо као.

Сведок тражи трошкове у износу од 1.500 динара на релацији Београд-Шид и назад.

Ви ћете такође отићи у собу 210 горе ће Вам се исплатити трошкови које ћете такође добити следећи пут кад будете дошли. Хвала Вам што сте дошли и надам се да ћемо се видети у априлу. Можете да идете.

Значи, нама је остало од сведока од прошли пут Богатић Бранислав и сада сведок Дмитровић Петар, кога нисмо саслушали. Те сведоке ћемо саслушати у априлу.

Као што знате, у априлу ја сам заказала термине 10, 11, 12, 13. и 14.04. Међутим, ја мислим да 10-ог не би кренули зато што нам је за 11. и 12. заказан видео линк па бих ја 10-ог више оставила тај термин да ја проверим да ли ћемо моћи, да ли ће све бити у реду, да ли ће да се успостави видео линк, тако да кренемо са 11. с тим што је 11. и 12. заказано саслушање преко видео линка сведока који знате ко су. Евентуално ја ћу можда покушати да видим и за 13. да нам омогуће, јер претпостављам да ће бити интересантни сведоци, да ће бити доста питања за њих и од окривљених и од бранилаца, тако да ћу замолити ако постоји могућност и за 13.

да буду ова два сведока. Значи, они би били за 11, 12. и 13. а за 14. вероватно пребацили сведоке који нису у овој серији суђења успели да буду саслушани.

То је што се тиче плана за месец април.

Такође, ја сам заказала термине и за мај: **8, 9, 10, 11. и 12. мај**, а ово сам Вам рекла за април. Распоред што се тиче сведока који ће тада бити саслушани биће вам писменим путем достављени.

Што се тиче априлских термина сад сам вам рекла 11, 12. и 13. да планирамо видео линк, 14. ћемо сведоке који нису и евентуално ако проценимо још неког.

Да ли има неких у овом моменту још предлога било шта.

Судница бр. 2, у 9,30 сати, све је исто као и до сада.

Има ли неко нешто да пита, Ви сте желели нешто, чини ми се али добро то је оно. Исправиће се то, али може и поднеском није проблем. Све копије као и обично све што ја добијам у предмет све исто и ви добијате. Значи, нема ниједног слова које ја имам у предмету више него ви.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес прекине.

Следећи се заказује за **11, 12, 13 и 14.04.2006. год. у 9,30 сати**, судница бр. 2.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА